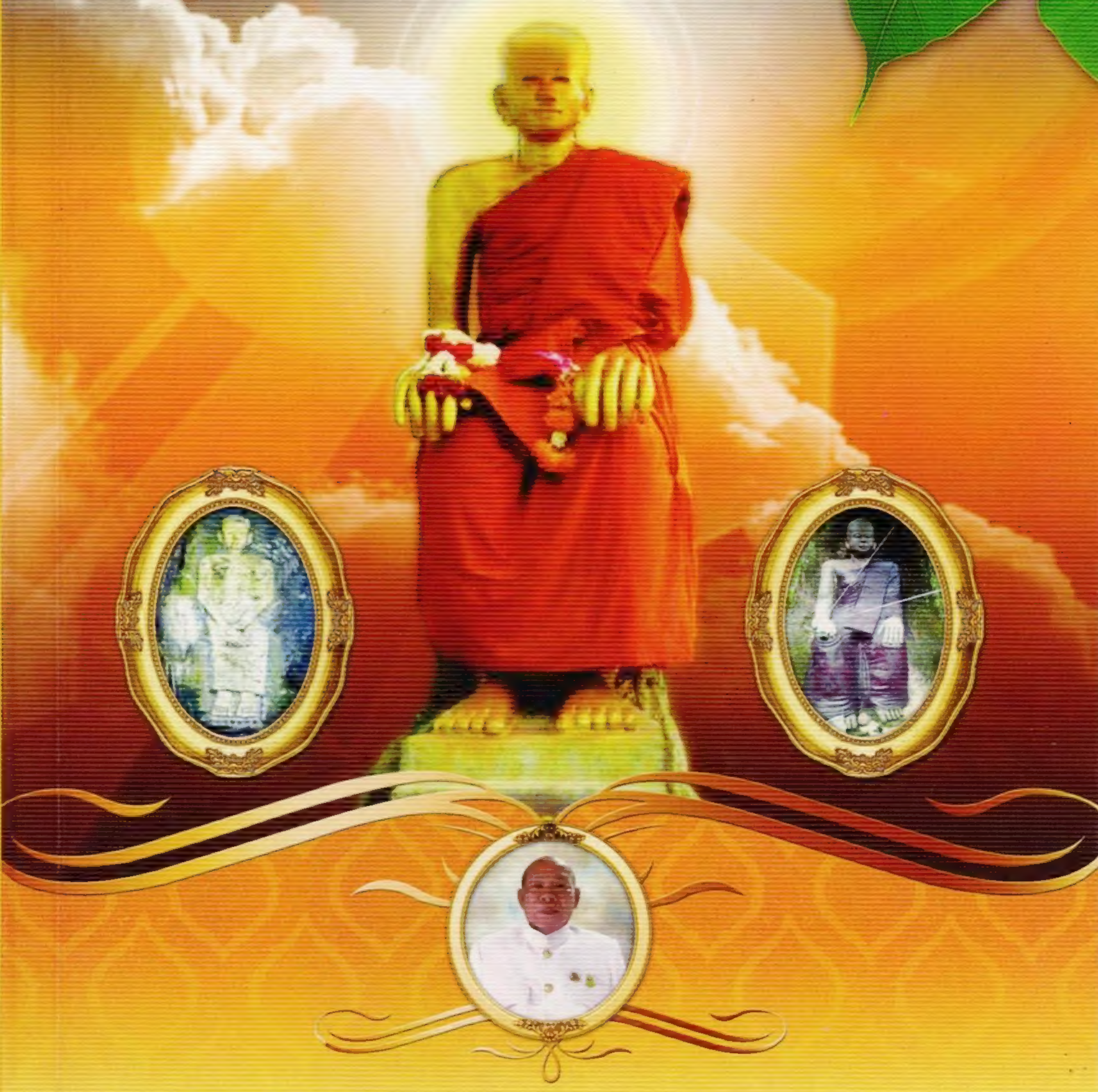
ประวัติ
บรมครูหลวงปู่เทพโลกอุดร

โดย อ.บุญหนา ทวีจิตร

ประวัติบรมครูหลวงปู่เทพโลกอุดร

กล่าวนำ

หนังสือเล่มนี้ เรียบเรียงขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อเผยแพร่ประวัติบรมครูหลวงปู่เทพโลกอุดร และประวัติและการพบหลวงปู่เทพโลกอุดรของอาจารย์บุญหนา ทวีจิตร หรือที่บรรดาลูกศิษย์ เรียกขานกันว่า "ปู่บุญหนา" พร้อมถึงสิ่งที่ได้ทำเพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ให้พ้นจากอันตรายภัยพิบัติ เพื่อชาติบ้านเมืองมีความสงบสุข

หากเนื้อหาส่วนใดที่ได้นำมาเรียบเรียงไว้ในหนังสือเล่มนี้ ไม่ถูกต้องหรือขาดตกบกพร่องประการใด ทำให้บิดเบือนไปจากความเป็นจริง ขอกราบอภัยไว้ ณ ที่นี้และขอขอบคุณบุคคลและข้อมูลที่อ้างอิงท้ายนี้

ความดีจากหนังสือเล่มนี้ ข้าพเจ้าขอน้อมบูชาแด่พระพุทธ พระธรรม พระอริยสงฆ์ ขอยกให้เป็นอริยบูชาแด่พระมหาเถระผู้เป็นอริยเจ้า เป็นพระอรหันต์ผู้ทรงอภิญญาผู้บรรลุปฏิสัมภิทา พุทธสาวกผู้ได้วิชชาสาม มีเมตตาต่อสัตว์ทั้งหลายเป็นวิหารธรรม พระมหาเถระผู้ชำนาญในการสั่งสอน ดำรงชีวิตอมตะ ยินดีในการอยู่ป่าอยู่ถ้ำ พระมหาเถระองค์นั้นมีนามว่า "โลกอุดร"

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้ จะสร้างประโยชน์และความสุข และที่สำคัญเป็นกำลังใจให้ท่านผู้อ่าน เพื่อทำความดีเพิ่มพูนบุญญาบารมีแก่ตน และช่วยสืบต่ออายุพระพุทธศาสนาให้ยั่งยืนต่อไป

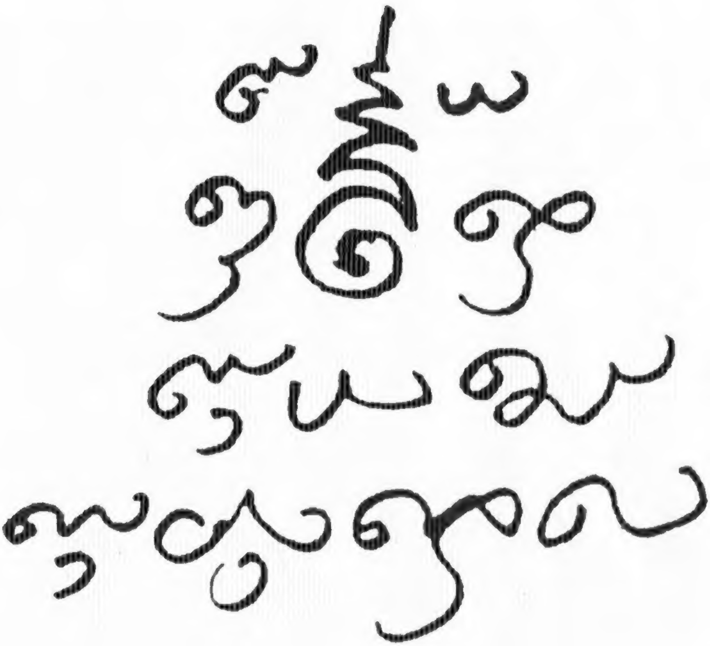
ตุลาคม ๒๕๕๙

สารบัญ

ภาพ “หลวงปู่เทพโลกอุดร” ตามเล่าขาน

คำแปล

แถวต้น นะโม พุท ธา ยะ นะ อุกะ สัน โธ

แถวกลาง พุท ธะ มะ อะ อุ นะโม พุท ธา ยะ

แถวล่างสุด ถ้ำวัวแดง พระครูเทพโลกอุดร

ประวัติ
บรมครูหลวงปู่เทพโลกอุดร

ตามหลักฐานบันทึกในหนังสือมหาวงศ์ พงศาวดารลังกา (คำบรรยายของหลวงบริบาลบุรีภัณฑ์อดีตภัณฑารักษ์เอก กรมศิลปากร) พ.ศ.๓๐๓ และตามหลักฐานของวัดเพชรพลี (วัดพริบพรีเดิม บันทึกอักษรเทวนาครี ขุดค้นพบ ณ ซากศิลาวัดคูบัว ต.คูบัว จ.ราชบุรี) กล่าวว่าพระพุทธ-ศาสนาได้เริ่มแพร่เข้าสู่แคว้นสุวรรณภูมิใน พ.ศ.๒๓๕ (ซึ่งระยะเวลาต่างกัน ๖๘ ปี พ.ศ.๓๐๓-๒๓๕) พระเจ้าอโศกมหาราชได้ทรงกระทำตติยสังคายนาพระไตรปิฎก คือ ทำการชำระพระไตรปิฎกขึ้นเป็นครั้งที่ ๓ ครั้นแล้วจึงอาราธนาพระโมคคลีบุตรติสสเถระ องค์อรหันต์เป็นประธานคัดเลือกบรรดาพระอรหันตเถระ ออกทำการเผยแพร่พระพุทธศาสนา ยังนานาประเทศ โดยแบ่งเป็น ๙ คณะ คณะที่ ๘ ไปยังสุวรรณภูมิประเทศ (พม่า มอญ เขมร ลาว รามัญ ญวน ไปจรดแหลมมลายู หรือที่เรียกว่าอินโดจีนเป็นสุวรรณภูมิทั้งสิ้น)

คณะธรรมทูตคณะที่ ๘ ประกอบด้วย

๑. พระโสณเถระ

๒. พระอุตระเถระ

๓. พระฌานียะ

๔. พระภูริยะ

๕. พระมูนียะ

สามเณรอิสิจน์ สามเณรคุณะ สามเณรนิตตย เขมกะอุบาสก อนีฆาอุบาสิกา อดุลยอำนมาตย์ และคุณหญิงอดุลยา พราหมณ์และนางพราหมณี ผู้คนอีก ๓๘ คน ได้มาพักที่วัดช้างค่อม (นครศรีธรรมราช) เมื่อวันขึ้น ๑๔ ค่ำ เดือนอ้าย พ.ศ. ๒๓๕ ออกบิณฑบาตวันขึ้น ๑๕ ค่ำ แล้วเทศนาพรหมชาล-สูตร และได้วางวิธีอุปสมบทญัตติจตุตถกรรมวาจา โดยใช้อุทกเขปเสมาหรือเสมาน้ำและได้วางเพศชีสยาม โดยถือแบบเหล่าพระสากิยานี ซึ่งเป็นต้นของภิกษุณี โดยบวชหรือบรรพชาไม่มีเรือน (อาคารสมา อนคาริย ปพพชชา) ได้วางวิธีสวดปาติโมกข์หรืออุโบสถกรรม ปวารณากรรม เมื่อพระเจ้าโลกละว้า (เจ้าผู้ครองแคว้น สุวรรณภูมิ) รับสั่งให้มนขอมพิสณุ ขอมเฉย ขอมสอน ขอมเมือง สร้างวัดมหาธาตุ ท่านได้วางวิธีกำหนดนิมิตผูกขันธสีมา พ.ศ.๒๓๘ เดือน ๕ ขึ้น ๑๕ ค่ำ

ขณะอยู่ระหว่างการก่อสร้าง ท่านได้สอนพระบวชใหม่ให้ท่องพระไตรปิฎกจบหลายองค์ แล้วจึงวางวิธีสวดสาธยายโดยฝึกซ้อมให้คล่อง เมื่อคล่องแล้วจึงจะสัชฌายะกันจริง ๆ ท่านให้มนขอมปั้นพระพุทธรูปด้วยปูนขาวเป็นพระประธานในโรงพิธี เมื่อเรียบร้อยแล้วท่านวางวิธีกราบ สวดมนต์ ไหว้พระเห็นดีแล้วจึงให้สร้างพระพุทธรูปประจำพระอุโบสถ จึง

เป็นธรรมเนียมสืบต่อมา ท่านได้วางวิธีกฐิน และธุดงค์ คือเที่ยวจาริกไปในเมืองต่าง ๆ

การสร้างพระพุทธรูปในสมัยดังกล่าวนี้ก็ล้วนเป็นสิ่งสมมติ พระพุทธรูปเป็นองค์สมมติ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระสงฆ์ก็เป็นเพียงสมมติสงฆ์ สาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ส่วนพระธรรมคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านใช้วงล้อเกวียนประดิษฐ์เป็นพระธรรมจักรแทนพระธรรม กับมีมิค (มิ-คะ) คือสัตว์ประเภทกวางฟาน หรือเก้ง เป็นเครื่องหมายในสมัยสุวรรณภูมิ

ต่อมาในปี พ.ศ.๒๓๙ พระโสณเถระกับพระเจ้าโลกละว้าราชา ได้ส่งพระภิกษุสยาม ๑๐ รูป มีพระญาณจรณะ (ทองดี) เป็นหัวหน้า พร้อมด้วยสามเณร ๓ รูป อุบาสก อุบาสิกา ได้เรียนและศึกษา ณ กรุงปาตลีบุตร แคว้นมคธ นับเป็นเวลา ๕ ปี

ลุปี พ.ศ.๒๔๕ พระเจ้าโลกละว้าสิ้นพระชนม์ ตะวันทับฟ้า ราชบุตรขึ้นครองราชย์ ทรงพระนามว่า ตะวันอธิราชเจ้า พระโสณเถระอยู่ ณ แดนสุวรรณภูมิ วางรากฐานพระธรรมวินัยในพระบวรพระพุทธศาสนาเป็นระยะเวลา ๒๙ ปี และนิพพานในปี พ.ศ.๒๖๔

ตามหลักฐานบันทึกนี้ จะเห็นได้ว่า กล่าวเพียงพระโสณเถระ ไม่ได้กล่าวถึงพระอุตรเถระ เป็นปัญหาว่า บรมครูพระเทพโลกอุดรเป็นองค์ใดกันแน่ เพราะในสมัยปัจจุบัน

กล่าวถึงบรมครูพระเทพโลกอุดร ไม่มีใครรู้จักพระอุตรเถระ

เรื่องราวเกี่ยวกับบรมครูพระเทพโลกอุดรมีมาช้านานแล้ว เริ่มตั้งแต่ยุคสมัยสุวรรณภูมิ หริภุญไชย สุโขทัย อยุธยา และรัตนโกสินทร์ หลักฐานที่ปรากฏชัดเจน แต่ขาดการค้นคว้าอย่างจริงจัง รู้อยู่ในหมู่คนกลุ่มน้อย รู้ทางเจโตปริญาณบ้าง เช่น พระอริยคุณาธาร (ปุสโสเส็ง) และหลวงปู่คำคะนิง ต่างเห็นพ้องต้องกันว่า “บรมครูพระเทพโลกอุดร คือพระอุตรเถระ” ซึ่งเป็นหนึ่งในคณะธรรมทูตคณะที่ ๘ ที่เดินทางออกเผยแพร่พุทธศาสนา ผู้ที่เคยได้พบท่านได้ถามท่านว่า “บรมครูพระเทพโลกอุดร ท่านคือพระอุตรเถระใช่ไหม” ท่านไม่ปฏิเสธ

ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ท่านมีอายุ ๒,๐๐๐ กว่าปีแล้ว ท่านอยู่ได้อย่างไรกัน จึงมีความเชื่อแบ่งออกเป็น ๒ ฝ่าย ฝ่ายหนึ่งเชื่อว่าท่านนิพพานไปนานแล้ว อีกฝ่ายหนึ่งเชื่อว่าท่านยังไม่นิพพาน เพราะยังมีผู้พบเห็นท่านอยู่เสมอ แม้กระทั่งทุกวันนี้

บรมครูพระเทพโลกอุดร เป็นพระภิกษุลี้ลับ เร้นลับ และมหัศจรรย์อเนกประการ ลี้ลับ เร้นลับไปหมดทุกอย่าง เริ่มตั้งแต่ชื่อของท่าน ที่อยู่อาศัยของท่าน และที่มาที่ไปของท่าน และที่มหัศจรรย์ก็คือ เรื่องราวของท่านทั้งหมด

บรมครูพระเทพโลกอุดรคือใคร เป็นคำถามที่หาคำตอบที่สมบูรณ์ยังไม่ได้ เพราะ

ท่านจะสอนลูกศิษย์เสมอว่า อดีต เป็นเรื่องที่ผ่านพ้นไปแล้ว ไม่ต้องนำมาคิด อนาคต เป็นเรื่องที่ยังมาไม่ถึง ไม่ควรไปสนใจให้เสียเวลา ปัจจุบัน สำคัญที่สุดให้เร่งศึกษาเร่งปฏิบัติ

เมื่อถามถึงชื่อท่าน ท่านก็จะไม่ตอบ แต่จะบอกว่าอย่ามัวไปเสียเวลากับชื่อ ให้เร่งปฏิบัติ เป็นการตอกย้ำว่าช่วงเวลาของชีวิตนี้น้อยนักไม่เพียงพอแก่การปฏิบัติอยู่แล้วอย่ามัวไปเสียเวลากับการไม่ปฏิบัติอยู่เลย

ชื่อที่เรียกท่านอยู่ทุกวันนี้ จึงเป็นชื่อสมมติที่ท่านวังหน้า หรือสมเด็จวังหน้ากรมพระราชวังบวรมหาสุรสิงหนาท (บุญมา) พระอนุชาในสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าฯ รัชกาลที่ ๑ แห่งปฐมบรมจักรีวงศ์ เป็นผู้เรียกท่าน

บางท่านบอกว่า บรมครูพระเทพโลกอุดรคือพระมหาโพธิ์ศรีอุดม ซึ่งชื่อนี้พระมหากัสสปะเป็นผู้ตั้งให้ บิดาท่านเป็นชาวเนปาล มารดาท่านเป็นชาวทิเบต

บางท่านบอกว่า ท่านคือ ครูบาบุญทา จันทวังโส เกิดเมื่อเดือน ๗ เหนือปี พ.ศ.๑๘๓๔ บิดาชื่อ คำฟั่น เป็นคนศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย มารดาชื่อ คำขยาย เป็นคนจังหวัดลำพูน มรณภาพเมื่อปี พ.ศ.๑๙๒๐ อายุ ๘๖ ปี อัฐิของท่านเก็บไว้ที่พระธาตุ (เจดีย์) วัดสันป่ายางหลวง อ.เมือง จ.ลำพูน

บางท่านบอกว่า ท่านคือ หลวงปู่คำแพง คำภาวนาถึง

ท่านใช้คำว่า “โอทาตัง”

บางท่านบอกว่า ท่านคือ หลวงปู่เดินหน คำภาวนาถึงท่านใช้คำว่า “อิเกสาโร อกาวิติ นโมพุทธายะ” เป็นคน อ.เดิมบางนางบวช จ.สุพรรณบุรี บิดาเป็นคนจีน มารดาเป็นคนไทย ท่านได้มรณภาพไปแล้ว เมื่อ ๖๐ กว่าปีก่อน สังขารของท่านอยู่ที่ถ้ำละว้า จ.กาญจนบุรี ในท่านั่งสมาธิ

ฝ่ายหนึ่งเชื่อว่าท่านได้มรณภาพไปแล้ว เพราะไม่เชื่อว่าพระจะมีอายุยืนยาวหลายร้อยปี

แม้แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า สุดยอดแห่งพระภิกษุในโลกนี้ยังมรณภาพ

เคยมีลูกศิษย์ของท่านถามท่านว่า ท่านอายุเท่าไรแล้ว ท่านได้กรุณาบอกลูกศิษย์ว่า ไม่ได้จำ จำได้แต่ว่าเมื่อตอนสร้างพระปรางค์ลพบุรีนั้น ท่านได้มายืนดูเขาสร้างอยู่ ประกอบกับเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีผู้เชื่อว่า ท่านมรณภาพแล้ว มีการเชิญดวงวิญญาณท่านประทับทรง ซึ่งมีหลายสำนักทรงอยู่ มีทั้งทรงจริง ทรงไม่จริง เป็นเรื่องของศรัทธา ท่านผู้อ่านต้องพิสูจน์เอาเอง เห็นจริงแล้วจึงค่อยเชื่อ อันเป็นหลักธรรมคำสอนของพุทธศาสนา

อาจารย์บุญหนา ทวีจิตร

ประวัติ
และการพบหลวงปู่เทพโลกอุดร
จากการบอกเล่าของ อ.บุญหนา ทวีจิตร

เดิมที อาจารย์บุญหนา ทวีจิตร เป็นคนอำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา มีพี่น้องร่วมทั้งหมด ๕ คน พ่อได้ป่วยตายเมื่อ อ.บุญหนา อายุได้ ๓ ขวบ หลังจากที่พ่อตาย ก็อยู่กับแม่และพี่น้อง แม่ต้องออกหางานรับจ้างไปทั่วตามที่เขาจะให้ทำ เพื่อเลี้ยงครอบครัวเพราะที่บ้านนั้นแห้งแล้งมาก ต่อมาแม่และพี่น้องรวม ๕ ชีวิต ได้เดินทางไปหางานทำที่อำเภอปากช่อง ระหว่างเดินทางต้องรับจ้างไปเรื่อย เป็นเวลาหลายเดือน พอถึงอำเภอปากช่อง ก็ขออาศัยนอนที่วัดแถวปากช่อง (วัดคีรีวัน) โดยแม่ก็ช่วยแม่ครัวทำกับข้าว ส่วนลูกนั้นก็ช่วยกวาดลานวัด ช่วยทำตามแต่จะช่วยได้ อ.บุญหนา อยู่ที่วัดเป็นเวลาหลายเดือน และระหว่างอยู่ที่วัด แม่ก็หางานรับจ้างทุกวัน ต่อมาแม่ไปรับจ้างทำงานในป่าหรือจะเรียกว่าดงก็ได้ เพราะมีแต่ป่าที่รกด้วยพรรณไม้

นานาพันธุ์ และพันธ์ไม้ที่หาดูได้ยากมาก ทำให้ครอบครัวมีกินไม่อดเหมือนแต่ก่อน งานที่รับจ้างในสมัยนั้น ไร่อยู่ลึกเข้าไปมาก ทั้งทำไร่ ถางสวน ดูแลต้นไม้ต่าง ๆ ที่เจ้าของเขาปลูกไว้ แม่ได้ทำงานที่บ้านนายจ้างเป็นเวลาถึง ๒ ปี

ฝ่ายพี่น้องของ อ.บุญหนา อยู่ได้อายุพอควรก็แยกตัวออกเรือนไป น้องคนเล็กก็ไปอยู่กับพี่ชายคนโต ตอนนั้น อ.บุญหนา อายุได้ ๑๒ ปี

ต่อมาแม่แต่งงานใหม่ เพราะจะได้พึ่งพายามป่วย และอยู่ต่อมาพ่อแม่ก็ได้ย้ายมาอยู่ที่ตำบลลำนารายณ์ จังหวัดลพบุรี ซึ่งตอนนั้นยังเป็นป่าดงดิบ ก็ได้ทำไร่แถวนั้นโดยไม่ต้องเสียเงิน อยู่มาหลายปี ชีวิตครอบครัวที่มีท่าท่ากำลังจะไปได้ดี ก็มีอันชะงักลงไปเพราะแม่ก็ได้มีน้องอีกสามคน ปัญหาพ่อเลี้ยงกับลูกเลี้ยงก็เกิดขึ้น ฝ่ายชายพอมีลูกเป็นของตัวเองก็ย่อมรักลูกตัวมากกว่า แรกนั้นก็ตามใจ อ.บุญหนา เลี้ยงและเอ็นดูเหมือนลูกในไส้ แม่ก็ไม่รู้จะช่วยลูกยังไง ได้แต่ปลอบโยน พ่อกินเหล้า และอาละวาด ตบตีแม่เป็นประจำทุกวัน อ.บุญหนา รู้สึกสงสารแม่มาก ไม่รู้จะช่วยแม่ได้อย่างไร ได้แต่ร้องไห้ แม่บอกให้ อ.บุญหนา อยู่ห่าง ๆ แต่ อ.บุญหนา ไม่ยอมออกห่างเพราะกลัวว่าพ่อจะตีแม่ตาย อ.บุญหนา ได้เข้าไปกอดขาพ่อไม่ให้ตีแม่ พ่อก็ได้ตี อ.บุญหนาทุกครั้งที่ไปห้ามพ่อไม่ให้ตบตีแม่

อยู่มาวันหนึ่ง เกิดมีคนแก่คนหนึ่งมาเห็นเหตุการณ์เข้า คนแก่คนนั้นทนไม่ไหว ได้บอกให้ อ.บุญหนาไปเล่นที่บ้าน และแกก็ได้แนะนำให้ไปหา เพื่ออยู่กับญาติพี่น้องของ อ.บุญหนา

อ.บุญหนาจึงได้ถามถึงพี่น้องกับแม่ เพื่อจะเดินทางไปอยู่กับญาติพี่น้อง เมื่อแม่เห็นท่าทางมุ่งมั่นจึงไม่ห้ามและอีกอย่างกลัวลูกจะตายเพราะน้ำมือพ่อเลี้ยง แม่จึงได้บอกว่าพี่น้องอยู่อำเภอบัวใหญ่บ้านแก่ง จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งพี่น้องแม่ก็ได้เคยบอกไว้แล้ว วันออกเดินทางแม่ทำข้าวห่อให้พร้อมกับยัดเงินใส่กระเป๋าอีก ๑๐ บาท และแม่ก็สั่งว่า “อย่าเดินทางรก ให้เดินทางเตียน” เดี๋ยวจะหลงทาง แม่พูดไปก็ร้องไห้ไป อ.บุญหนาก็ร้องเหมือนกัน เพราะไม่เคยจากแม่ไปไหนเลย

อ.บุญหนาได้ออกเดินทางไปหาพี่น้องตามที่แม่บอกไว้ พอออกจากบ้านเดินตามทางไปเรื่อย ๆ ไปในทุกที่ที่แม่บอก ในใจก็คิดถึงแต่คำพูดของแม่ “เดินในที่โล่ง อย่าเดินในที่รก” ซึ่งเส้นทางที่ไปเป็นเส้นทางรอยรถลากซุง ลากขอนไม้ จนสุดท้ายก็ไปจนมุมที่โรงเลื่อย เส้นทางที่เดินมาก็สุดเพียงแค่นี้ อ.บุญหนา เดินเข้าไปถามคนงาน คนงานก็บอกให้เดินทะลุเส้นนี้ไปจนกว่าจะเจอถนนใหญ่ อ.บุญหนาเดินต่อจากโรงเลื่อยเก่าก็เห็นแต่ต้นไม้ใหญ่ ต้นไม้เล็ก และเถาวัลย์พันธุ์

ไม้เลื้อยอยู่ระเกะระกะ ระโยงระยางตามต้นไม้โขดหินใหญ่ การเดินทางจึงต้องฝ่าเข้าไปหรือใช้มือแหวกเอาถึงจะเดินต่อไปได้ เสียงสัตว์ก็ร้องสารพัดเสียง จับไม่ได้ว่าเป็นเสียงของสัตว์ชนิดใดบ้าง สัตว์ใหญ่ก็มีให้เห็นตามรายทางที่แหวกไป เดินจนตะวันตกดิน ความมืดเริ่มโรยตัว เจอกับกายที่หนาวสั่น ได้ยินเสียงสัตว์ป่าร้อง ไม่รู้ว่าเสียงอะไรบ้าง อ.บุญหนากลัวมากเพราะว่าไม่มีคนเลย และร้องไห้คิดถึงแม่ จะกลับบ้านก็กลัวพ่อจะตี ข้าวที่แม่ห่อให้ก็หมดแล้ว

อ.บุญหนา เดินทางรอนแรมเรื่อยมาทั้งวันทั้งคืน พลัดหลงเข้ามาในป่าลึก ป่าดงดิบ หลายวันเข้าเสื้อผ้าก็ขาดกะรุ่งกะริ่ง จากหนามกิ่งไม้ที่เกี่ยว เหม็นก็เหม็น ก็ทนเอา เหนื่อยเต็มที่ก็นอน หิวมากก็นอน หายหิวตื่นก็เดินต่ออย่างไม่รู้จุดหมาย วนเวียนไม่รู้วันคืน ในบางคราเดินสามวันแล้ววนมาอยู่ที่เก่าก็มี สภาพกายซูบซีดผอมโซหิวมาก เพราะอดข้าวมาหลายวัน ได้กินผลไม้และกินน้ำจากแอ่งหินที่มีลูกน้ำตัวดำเล็ก ๆ อาศัยอยู่ เวลานอนก็ต้องอาศัยโพรงไม้ค่อย ๆ คลานเข้าไปซุกตัว กลางคืนอากาศหนาวเย็น หมอกหนาทึบมาก มองไม่เห็นแม้กระทั่งต้นไม้ที่อยู่ข้างหน้า

ผ่านไปประมาณ ๒ ปีต่อมา ชีวิต อ.บุญหนาก็ยังเหมือนเดิม ยิ่งเข้าป่าลึกก็ยิ่งเจอกับถ้ำต่าง ๆ ได้เข้าไปพักอาศัยบ้าง เจอทั้งสัตว์ดุร้ายและมีพิษ พวกเสือ หมี งู เข้าไป

อาศัยอยู่ตามถ้ำ แต่ก็ผ่านมาได้จากชีวิตการเรียนรู้และสังเกต ยิ่งเวลาผ่านไปนานแค่ไหน ก็ปรับตัวดีขึ้น รู้การหลบหลีกอันตรายจากสัตว์เลื้อยคลานตามสัญชาตญาณ

เดินทางไปต่ออีก วันหนึ่งปะทะกับฝูงลิงฝูงใหญ่มาก เจอครั้งแรกลิงพากันวิ่งหนี อ. บุญหนาทั้งฝูง ก็ได้ผลหมากรากไม้ที่มันกินทิ้งไว้เก็บใส่ปากพอประทังชีวิต และเมื่อมีพวกลิงผ่านมาก็มีผลไม้กินเพราะมันทำผลไม้หล่นก็ได้กินผลไม้จนอิ่มทำให้ อ.บุญหนา คิดว่า “อยู่กับลิงต้องมีอาหารให้กินทุกวัน”

จากนั้น อ.บุญหนา จึงเริ่มสังเกตอาการของลิงว่ามันอยู่อย่างไร กินอย่างไร นอนอย่างไร สังเกตชีวิตของลิงทุกวันจนรู้อากัปกิริยาของลิงและสื่อความหมายกันได้ กระทั่งเข้ากลุ่มกับลิงฝูงหนึ่ง ในขณะนั้นเสื้อผ้าที่ติดตัวมาขาดวิ่นไม่เหลือที่จะสวมใส่ได้ เมื่อมาอยู่กับลิงต้องหัดคลานสี่ขาพอพวกลิงปีนต้นไม้ ก็ต้องวิ่งตามมันไปให้ทัน ไม่ยังงั้นจะอยู่กับมันไม่ได้ ความทรมานจากอด ๆ อยาก ๆ หายไป แต่มีความปวดกายมาแทน แรกก็เหนื่อยมากเพราะฝูงลิงวิ่งไวนานเข้ากลายเป็นความเคยชิน ต้องทำตามลิงทุกอย่างเพราะถ้าไม่ทำตามลิง ลิงก็จะหนีไป เวลาจะนอนก็ต้องนอนในถ้ำหรือนอนตามโพรงไม้ พอตกกลางคืนลิงจะจับตาดูอยู่ เวลาที่นอนในแต่ละคืน เฉลี่ย ๓ ครั้ง ที่มันจะมาจับตัว

อ.บุญหนา คล้ายกับมันเป็นห่วง จนวันหนึ่งเกิดวิ่งตามฝูงลิงไม่ทัน เพราะลิงมันวิ่งหนีหมี อ.บุญหนา จึงได้พลัดมาอยู่กับหมี ที่หมีมันไม่ทำร้ายนั้นเพราะอยู่ในป่ามานานกลิ่นสาบสางของมนุษย์ก็ไม่มี หมีจึงไม่ทำร้ายกลับเข้าใจว่าเป็นลูกมัน ตอนอยู่กับหมีการกินอยู่เริ่มอดอยาก เพราะบางวันกินรังผึ้ง บางวันกินผลไม้ไม่แน่นอน อยู่กับหมีเพียง ๕ วัน อ.บุญหนาก็ตัดสินใจกลับไปหาฝูงลิงและอยู่เหมือนเดิม เพราะคิดอย่างเด็กว่าถึงยังไงก็มีผลไม้กินทุกวัน

การกลับมาอยู่กับลิงครั้งนี้ดีกว่าเดิมมาก เพราะว่าจ่าฝูงเป็นลิงยักษ์ใหญ่จะคอยดูแลอย่างดี เวลาที่หายไปไหนนาน ๆ ลิงมันก็จะกู่เรียกหาอยู่อย่างนั้น

อ.บุญหนาต้องเอาลิงเป็นเพื่อนร่วมเป็นร่วมตาย ถ้าหากมีภัยอันตราย พวกลิงจะให้สัญญาณทันทีทุกครั้ง

ช่วงที่ อ.บุญหนาอยู่กับฝูงลิงนั้น จะกลัวนายพรานป่ามาก เพราะว่าถูกนายพรานยิงบ่อยมาก เพราะมีผมยาวมากและรกรุงรัง นายพรานจึงเข้าใจว่าเป็นผีป่า ผีโป่งจำแลงแปลงกายมาจึงยิงหมด

ต่อมา อ.บุญหนาพลัดกับฝูงลิงอีกครั้ง ได้ไปอยู่กับช้าง ก็ได้ความรู้ในการหาแหล่งน้ำได้ช้างเป็นครู เพราะช้างมีความสามารถเป็นพิเศษในการหาน้ำ จากนั้นก็ตามลิงฝูงเดิมอีก แต่กลับมาครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งก่อน เพราะว่า

อ.บุญหนาได้ป่วยหนักมาก เจ็บอยู่ประมาณสามวัน วันที่สี่ ถึงขั้นเดินไม่ได้ ขยับตัวก็ลำบาก หากินไม่ได้ มีแต่ลิงที่คอยดูแล และหาผลไม้มาให้กิน จนถึงนาทีสุดท้าย ครั้งหนึ่ง อ.บุญหนาเกิดหิวน้ำ ลิงก็รู้ว่าหิวน้ำจึงไปหาเห็ดมาและโยนมาให้ อ.บุญหนาไม่รู้ว่าเห็ดมีน้ำ ลิงได้แสดงและเลียกินให้ดูว่าเห็ดมีน้ำ หลังจาก อ.บุญหนาได้กินเห็ดแล้ว ครั้งแรกดูมีกำลังมากมายจนพวกลิงดีใจกันใหญ่ แต่เพียงไม่นานความสว่างที่อยู่ตรงหน้าก็เกิดวูบลงไป อ.บุญหนา ก็ไม่รู้ตัวว่าเป็นอะไรไป มารู้ตัวอีกครั้ง ก็เห็นพระนั่งอยู่ข้างตัว อ.บุญหนาได้ถามท่านว่า **“หลวงพ่อมาจากไหน”** ท่านบอกว่าหลวงพ่ออยู่ในป่าแถวนี้ หลวงพ่อเดินผ่านมาเห็นเอ็งนอนอยู่หลายวันแล้ว มีแต่พวกฝูงลิงเอากิ่งไม้มาถมเอ็งทุกวัน ไม้ที่ลิงเอามาถมเอ็งนั้น มันเป็นไม้ศักดิ์สิทธิ์และที่นี่มีปรอทอีกด้วย ถ้าเอาไม้และปรอท ทั้งสองอย่างนี้เก็บไว้ติดตัว ทุกอย่างที่บ้านจะดีและร่มเย็นเป็นสุขมากขึ้น และหลวงพ่อได้ถาม อ.บุญหนาว่าจะไปกับหลวงพ่อไหม ตอนนั้น อ.บุญหนาลังเล คิดถึงฝูงลิงที่อยู่มาด้วยกัน หลวงพ่อบอกว่าลิงอยู่ตามทางชีวิตของลิง หลวงพ่อถามอีกครั้งว่าไปไหม อ.บุญหนาได้ถามว่าไปไหน หลวงพ่อพูดว่าไปหรือไม่ไป อ.บุญหนาตัดสินใจบอกว่าไป หลวงพ่อจึงบอกให้ อ.บุญหนาหลับตา และบอกให้ลืมตา พอ อ.บุญหนาลืมตา

ก็เห็นตัวเองนั่งอยู่ในถ้ำ ตอนนั้นก็แปลกใจ แต่ด้วยความเป็นเด็กก็ไม่ได้ถามอะไรกับหลวงพ่อ

อ.บุญหนา อาศัยอยู่ถ้ำในป่ากับหลวงพ่อ ได้กินอาหารที่หลวงพ่อไปบิณฑบาตมาให้กินทุกวัน แต่หลวงพ่อนั้นไม่ฉันข้าวเลย ซึ่งบาตรที่หลวงพ่อนำไปบิณฑบาตนั้นเป็นบาตรดิน

แล้วความสงสัยก็ได้ก่อตัวขึ้น อ.บุญหนาคิดว่าในดงใหญ่และลึกอย่างนี้ ไม่มีบ้านผู้คนอยู่ หลวงพ่อไปบิณฑบาตบ้านใครและการเดินทางก็ไกล แต่อาหารที่หลวงพ่อไปบิณฑบาตมา อ.บุญหนาสังเกตว่าเป็นอาหารจากในเมืองทุกอย่าง โดยเฉพาะผลไม้ทั้ง เงาะ ทุเรียน มังคุด แถมทุกอย่างได้รับการจัดแต่งและปอกเปลือกออกแล้วอย่างน่ากินที่สุด เพียงแต่เมื่อมาอยู่ในบาตรทุกอย่างจะรวมกันหมด ผลไม้ของคาวหวานหลายอย่างรวมกันหมด อ.บุญหนาต้องกินทุกอย่างเลือกไม่ได้ กินเสร็จแล้วหลวงพ่อสอนว่า **“กินเสร็จแล้วให้เอาข้าวไปกองไว้นะ แบ่งให้คนอื่นกินบ้าง”** อ.บุญหนาได้แต่แปลกใจ แต่ก็ทำตามที่หลวงพ่อสอน โดยนำข้าวก้นบาตรที่เหลือจากการกินของตนแล้วเอาไปกองตรงลานหินปากถ้ำจากนั้นจึงได้กลับเข้ามาทำความสะอาดที่พัก ในใจก็นึกอยากรู้ว่า **“ใครจะมากิน”** คิดได้ดังนั้นจึงออกไปดู ปรากฏว่าข้าวเม็ดเดียวก็ไม่เหลือ ไม่เห็นทั้งคนกิน

หรือสัตว์กินเลย ทั้งที่ข้าวนั้นนำไปกองไว้ที่ก้อนหิน หลวงพ่อไปบิณฑบาตอย่างนี้ทุกวัน ตอนเช้าวันหนึ่งฝนตกหยุดแล้ว หลวงพ่อก็ไปบิณฑบาต โดย อ.บุญหนา ไปรอรับส่งปากทางเข้า ในครั้งนี้เองสังเกตเห็นว่ารอยเท้าที่เหยียบย่ำไปบนพื้นดินมีเพียงรอยเท้าของ อ.บุญหนา

แต่เท้าที่หลวงพ่อเดินนั้นเห็นเพียงใบไม้ไหว แต่ไม่ถึงพื้น ทั้งที่ไป ๒ คน อ.บุญหนาจึงคิดในใจว่า **"สงสัยกูอยู่กับผีพระแน่เลย"** ระหว่างที่คิดอยู่อย่างนั้น หลวงพ่อก็พูดออกมาว่า **"ไม่ใช่ผีพระนะ"** อ.บุญหนาก็สงสัยว่า รู้ได้ยังไงว่าคิดอยู่

เวลาที่ อ.บุญหนานั่งกินข้าว หลวงพ่อจะนั่งขัดสมาธิแล้วลืมตาอยู่ในถ้ำทุกวัน แต่มาวันหนึ่ง อ.บุญหนานึกได้ว่า **"เข้าเมืองตาหลิ่ว ต้องหลิ่วตาตาม"** จึงเอาแบบหลวงพ่อบ้าง

อ.บุญหนาได้นั่งมองตามตาหลวงพ่อ ก็ไม่เห็นหลวงพ่อจะมองอะไร จึงลองนั่งแบบหลวงพ่อ หลวงพ่อพูด **"เอาขาซ้ายทับขาขวาซิ"** แค่นั้น ไม่สอนถึงการฝึกสมาธิแต่อย่างใด

อ.บุญหนาพอนั่งนาน ตาจากที่ล่อกแลก กลายเป็นเริ่มมองหาจุดที่ชอบเพียงจุดเดียว แล้วตาก็เริ่มเหม่อคล้ายตาลอย ไม่กระพริบตา แล้วมันจึงเกิดเป็นจุดประมาณเท่า

ลูกมะนาวตรงจุดที่ชอบเพียงจุดเดียว เมื่อได้เห็นดวงเท่าลูกมะนาว หลวงพ่อก็พูดขึ้นว่า “**ดวงเนี่ยไม่ใช่ดวงธรรมนะ มันอยู่ระหว่างเวทนา ดวงในระหว่างเวทนาเนี่ยมันจะลอย ให้กำหนดจิตเข้ามาสู่จุดกลางของกาย**”

หลังจากนั้น ดวงนั้นก็ใกล้เข้ามา มาอยู่ตรงท้องของ อ.บุญหนา หากเจ็บปวดตรงไหนก็ไปตรงนั้น นี่เรียกว่า ดวงในระหว่างเวทนา ไม่ใช่ดวงธรรม ดวงนี้แหละทำให้คนเป็นบ้าก็ได้ พวกพระสงฆ์ เณร ชี ที่ได้ดวงเวทนานี้ไปส่วนใหญ่จะเข้าใจว่า ได้ดวงตาเห็นธรรมแล้ว แท้ที่จริง...มันไม่ใช่ หากเลิกนั่งมันก็ไป “หลวงพ่อสอนเรื่อย ๆ”

อ.บุญหนาก็นึกต่ออีกว่า “**มันต้องมีอะไร สักอย่าง ต้องมีดวงอะไรสักอย่างที่เราไม่รู้**” หลวงพ่อก็บอกมาอย่างได้ยินความคิดว่า “**แน่นอน**” อ.บุญหนาก็นั่งต่อไปอีก ปรากฏจากการผ่าน**ดวงเวทนา**มาไม่นาน มีดวงอีกดวงหนึ่งซ้อนขึ้นมาจ้าดวงตา ทั้งที่ลืมตาอยู่อย่างนั้น ดวงชนิดนี้เมื่อเกิดขึ้นก็เหมือนจะหายเข้าไปในดวงตาทีเดียว ถ้ำจากที่เคยเห็นว่ามืดมิดกว้างขนาด ๒-๓ ไร่ กลับสว่างไสวปานกับมีใครมาจุดคบเพลิงหรือพระอาทิตย์สาดส่อง ในใจของ อ.บุญหนาก็อยากจะถามหลวงพ่อ แต่มีคำถามที่อยากถามมากกว่า นั่นคือหมู่คนมากมายที่นั่งเต็มถ้ำมาจากไหน จึงได้ถามหลวงพ่อออกไปว่า “**หลวงพ่อ คนเหล่านี้มาจาก**

ไหน” หลวงพ่อหัวเราะในลำคอ แล้วบอกว่า **“โอ๊ย...ว่าแต่เอ็งมาจากไหนล่ะ คนเหล่านี้เขาอยู่มาพัน ๆ ปีแล้ว”** อ.บุญหนาพูดว่า “แล้วทุกวันทำไม ไม่เห็นล่ะหลวงพ่อ” หลวงพ่อบอกว่า **“จิตใจเอ็งไม่ละเอียดพอ จิตเหมือนน้ำที่อยู่ในโอ่ง ถ้าจิตเราเต็มแล้วจะมองเห็นจิตคนอื่น หากคนเดินมาเราจะรู้เลยว่า เค้าจะมาทำอะไร จิตอีกแง่หนึ่งจึงเหมือนลม สามารถเห็นช่องว่างของลม คือลมพวกวิญญาณ วิญญาณที่เอ็งเห็นก็เช่นเดียวกัน**

ทุกวันนี้พวกวิญญาณทั้งหลาย เราไม่เห็นเพราะจิตไม่เต็ม การกระทำหลาย ๆ อย่างจึงเป็นการลบหลู่เขา ฉะนั้นจะทำอะไรต้องรู้จักขอขมาเขา มิเช่นนั้นจะเหมือนกับทำบาปโดยไม่รู้ตัว พวกวิญญาณทั้งหลายก็ได้รับผลการกระทำของเรา อาจจะนั่งทับบ้าง เหยียบบ้างโดยที่เราไม่เห็น เป็นบาปไม่ตั้งใจ อย่างเจตนาจะฉี่อย่างเดียว เราจะฉี่แต่ว่าไปถูกเค้าโดยที่เราก็ไม่รู้ตัว ถ้าเป็นคนไม่ขอโทษเค้า เค้าก็เตะเรา อันนี้ก็เหมือนกันเราไม่เจตนา ไม่เห็น แต่ให้ขอขมาไว้ก่อน”

หลวงพ่อเล่าต่อว่า **“ไอ้พวกนี้เป็นวิญญาณพวกบังบด มันอยู่ที่พื้นเดียวกับโลกเรา เป็นวิญญาณที่อยู่ใกล้มนุษย์ ใกล้ชิดมนุษย์เรา เอามนุษย์ไปทำผัวได้ เราเอามาทำเมียก็ได้ สมัยก่อนเรียกว่า ผัวผี เมียผี แล้วผีเอา**

คนไปซุกไปซ่อนไว้ พวกนี้มันอยู่ใกล้มนุษย์แล้วมันมีผู้หญิง ผู้ชาย เด็ก คนแก่ เหมือนเรา ๆ นี่แหละ"

อ.บุญหนาเพลินกับการเล่าเรื่องของหลวงพ่อมากเข้า จิตของอ.บุญหนาจึงเริ่มลอย คนที่เห็นอยู่ข้างหน้า มีหลายวัยก็หายแว่บไปทันที กลายเป็นมีอีกกลุ่มหนึ่งเป็นผู้หญิงสวยมาก คล้ายหลวงพ่อจะรู้ทุกอย่าง หลวงพ่อจึงอธิบายโดยไม่ต้องถามว่า **"ไอ้พวกนี้เป็นพวกลับแล มันไม่ต้องการผู้ชาย เป็นร่างอมตะ แก่ไม่เป็นไม่ยอมสมสู่กับมนุษย์ สูงกว่าพวกบังบดแต่ไม่สูงกว่ามนุษย์ เพราะมนุษย์นั้นถ้าปฏิบัติดี ทำให้เทวดากราบไหว้ก็ได้"**

อ.บุญหนาฝึกเรียนวิชาสมุนไพรและการปฏิบัติจากหลวงพ่อ...จวบจนเข้ารุ่นหนุ่มอายุ ๑๖ ปี ตามธรรมดาของสัตว์โลก จึงเกิดความกำหนัดในตัวอยากได้พวกลับแลมาเป็นเมีย

คล้ายจะรู้ถึงแววตาความกำหนัดในราคะนั้น มีลับแลคนหนึ่งเดินมากราบหลวงพ่อเสร็จ ก็กราบ อ.บุญหนาต่อแล้วเงยหน้าขึ้นสบตาสื่อทางจิตว่า **"เราเป็นผู้ปฏิบัติแล้ว"** แววตาที่จ้องมาคล้ายแววตาของพระที่มีความเมตตาไม่มีตัณหาราคะเหลืออยู่

พวกลับแลได้เอาข้าวมาถวายหลวงพ่อ หลวงพ่อก็ได้บอก อ.บุญหนาว่า **"เอ็งอย่าไปกินอาหารเค้านะ ไปกิน**

ของเค้าไม่ได้หรอก อย่าไปกินเด็ดขาด” อ.บุญหนาคิดในใจและอยากจะถามหลวงพ่อว่า...ทำไมถึงกินไม่ได้ เพราะอะไร... ซึ่งดูเหมือนหลวงพ่อจะรู้คำถามเป็นอย่างดี แต่หลวงพ่อไม่ตอบ ได้แต่บอกว่า **“อย่าไปกินของเค้า มันคนละเผ่าพันธุ์กันกินไม่ได้ เค้าใช้การเสพกลิ่นเอา”... “แล้วจะกินได้วันละครั้ง แต่ว่าอิ่มนาน หรือหากจะกินอีกก็ไม่มีข้าวให้กิน ข้าวที่กินเสร็จเทแล้วก็หายไป”**

ความที่อยู่ป่านาน อ.บุญหนาเกิดคิดถึงแม่และอยากจะกินขนมบัวลอยฝีมือแม่ ซึ่งน่าแปลกมาก!!! ที่เช้าวันหนึ่งหลวงพ่อไปบิณฑบาตมา กลับมีขนมบัวลอย ซึ่ง อ.บุญหนาจำได้ว่าเป็นของแม่ อ.บุญหนา แรกก็ยังไม่ค่อยแน่ใจเพราะขนมมักจะทำเหมือน ๆ กัน พอลองชิมเท่านั้น อ.บุญหนาบอกเป็นของแม่ เนื่องจากเคยช่วยแม่ทำขนมอยู่

วันหนึ่ง อ.บุญหนาคิดถึงแม่มาก เริ่มกลัวความตายทั้งที่ยังไม่ได้เห็นหน้าแม่ หลวงพ่อก็พูดขึ้นมาว่า **“จะกลับบ้านก็เอาตำราไปด้วยนะ”** คือ **ตำราใบข่อย**

วันนั้น อ.บุญหนา จึงตัดสินใจลาหลวงพ่อ และนำตำรากลับไปด้วย

เมื่อ อ.บุญหนาลาหลวงพ่อแล้ว ก็เดินตามป่าไปเรื่อย ๆ พอใกล้จะออกจากป่าแล้วเป็นชายป่า อ.บุญหนาเจอกระท่อมหลังหนึ่งมีเด็กสองคน เป็นผู้หญิงทั้งคู่ คนหนึ่งอายุประมาณ

๑๔ ปี และอีกคนหนึ่งประมาณ ๑๐-๑๑ ปี พ่อแม่ของเด็กไม่อยู่ อ.บุญหนาจึงเดินเข้าไปลักษณะชีเปลือยไม่มีเสื้อผ้าใส่ไปยืนยิ้มอยู่อย่างนั้น เด็กก็ยิ้มตอบและเข้าใจว่า คงจะเป็นบ้า ไม่มีเสื้อผ้าใส่ เพราะอยู่กับหลวงพ่อก็ไม่มีให้ใส่ ของหลวงพ่อมีอยู่ชุดเดียวเท่านั้นแต่ไม่เหม็น ทั้งตัวหลวงพ่อและทั้งถ้ำหอมฟุ้งตลอด

เมื่อพ่อแม่ของเด็กกลับมาที่กระท่อม ก็ตีลูก เพราะคิดว่าอยู่กับคนบ้าและกลัวว่าลูกจะถูกฆ่า และพ่อเด็กก็นำปืนลูกซองมายิงขู่และไล่ อ.บุญหนา ให้ออกไป อ.บุญหนาก็ออกไปหาผลไม้กินในป่า รอเวลาที่พ่อแม่เด็กออกไปทำงานจึงกลับเข้าไปอีก แล้วยืนยิ้มอยู่อย่างเดิม จวนเวลาที่พ่อแม่เด็กกลับมาก็หลบเข้าป่าไปเป็นอยู่อย่างนั้น... จนวันหนึ่งพ่อแม่เด็กอยู่ครบทั้งครอบครัว อ.บุญหนาก็เข้าไปอีกและยืนยิ้มอยู่อย่างเดิม พ่อของเด็กก็เอาปืนมาขู่และไล่ให้ออกไปจากบ้าน อ.บุญหนาก็ยืนยิ้มอยู่อย่างเดียว เพราะรู้ว่าขู่อย่างเดียวยังไงก็คงจะไม่ยิง

จนเช้าวันหนึ่งพ่อของเด็กออกไปทำงานตามปกติเพื่อเก็บข้าวโพดขึ้นฉาง อ.บุญหนาก็เดินตามออกไป พ่อของเด็กก็หันมาด่าอีกและว่าจะขโมยข้าวโพด ขณะนั้น อ.บุญหนานึกในใจว่าข้าวโพดแก่ ๆ จะไปทำอะไรได้ คว้าตะกร้าของพ่อเด็กมาแล้วหักข้าวโพดใส่ตะกร้าแบกขึ้นฉางให้ เป็นอย่างนี้

อยู่ ๒-๓ วัน เมื่อหิวข้าวก็วิ่งเข้าป่าไปหาผลไม้กิน ส่วนพ่อของเด็กเมื่อเห็นช่วยอย่างนั้น ก็โยนข้าวสวยที่เย็นเป็นก้อนให้กิน อ.บุญหนาก็เอาขึ้นมากิน...ก็วางลงเพราะกินไม่ได้ไม่มีรสชาติเลย แต่ไม่พูดไม่เอ่ยอะไรสักคำ

อ.บุญหนาช่วยงานอยู่อย่างนั้น วันหนึ่งพ่อของเด็กถาม อ.บุญหนาว่า...พูดได้ไหม...และถามว่าเวลาถูกว่าทำไมไม่บอกว่าไม่ใช่คนบ้า อ.บุญหนาบอกว่า...คนบ้าไม่ยอมรับว่าบ้า...จึงอยู่เฉยดีกว่า

อ.บุญหนาได้เล่าถึงความเป็นมาตั้งแต่ต้นจนมาอยู่ที่นี่ ทั้งสองคนผัวเมียได้ฟังน้ำตาก็ไหลเพราะไม่คิดว่าจะมีชีวิตใครน่ารันทดขนาดนี้อีกแล้วตั้งแต่เคยเจอมา และ อ.บุญหนาได้ขอทั้งสองคนเป็นพ่อเป็นแม่บังเกิดเกล้า โดยจะขอดูแลทั้งสองคนจนกว่าชีวิตจะหาไม่ ทั้งสองผัวเมียอนุญาตและให้ อ.บุญหนามานอนที่บ้านได้... แต่ อ.บุญหนาขอนอนใต้ถุนบ้าน... วันหนึ่งสองผัวเมียก็บอกให้ อ.บุญหนาขึ้นไปนอนกับน้องบนบ้าน โดยยื่นคำขาดว่า...ถ้าไม่ขึ้นไปนอนบนบ้านก็ให้หนีออกจากบ้านไปเลย ทำให้ อ.บุญหนาหลีกเลี่ยงไม่ได้ จนต้องขึ้นไปนอนกับน้องบนบ้าน และพ่อแม่ของเด็กก็เอาเสื้อผ้ามาให้ใส่ อ.บุญหนาก็ใส่บ้าง พาดบ่าบ้างแล้วแต่ความต้องการเพราะยังไม่เกิดความชินกับเสื้อผ้า

อ.บุญหนาอยู่ไม่นานก็อยากจะเดินทางอีก พ่อแม่

บุญธรรมได้ให้เงินติดตัว ๑๐๐ บาท ซึ่งเมื่อก่อนถือว่าเป็นจำนวนเงินที่มากพอสมควร พ่อแม่บุญธรรมร้องไห้สะอึกสะอื้นทั้งคู่เพราะเกิดความผูกพันปานลูกในไส้ และบอกว่าถ้า อ.บุญหนากลับมา อยากจะบวชก็จะบวชให้ จะมีลูกมีเมียก็จะหาให้ ซึ่ง อ.บุญหนาไม่ได้สนใจ ได้แต่รับปากและบอกว่า ถ้า อ.บุญหนายังมีชีวิตอยู่จะกลับมาหาพ่อหาแม่ ส่วนเงิน ๑๐๐ บาท นั้น อ.บุญหนาได้ยื่นให้น้องสองคนไปแบ่งกันเพราะหากนำเงินติดตัวก็คงจะซื้ออะไรไม่ได้ เพราะเป็นป่าไม่มีอะไรให้ซื้อ พ่อแม่บุญธรรมก็ไม่ได้ว่าอะไร พากันไปหากับข้าวกับปลาทำเป็นห่อให้พกติดตัวไว้กินยามหิว

อ.บุญหนาจึงออกเดินทางอีกครั้งหนึ่ง พอเริ่มเดินทางก็เริ่มวกวนอีกแล้ว เดินไปเดินมาจึงรู้ว่าหลงทางแต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้ เพราะชินกับการหลงป่าที่มีมาตั้งแต่เด็กจนโตเป็นหนุ่ม เมื่อหลงป่าอีกครั้ง หลงอยู่หลายปี วนอยู่อย่างนั้น เพียงแต่คราวนี้ ไม่ต้องผจญกับความลำบากอย่างตอนเด็กอีกแล้ว เพราะรู้จักการเอาตัวรอดในป่าใหญ่ได้แล้ว พวกสัตว์ป่าที่ว่าน่ากลัวนั้น อ.บุญหนากล้าที่จะเดินไปหาอย่างไม่กลัวแล้ว เพราะใจมีหลวงพ่อเป็นสรณะ...ยึดหลวงพ่อ...นึกถึงคำสอนหลวงพ่อเสมอ

หลวงพ่อสอนว่า “ต้องแผ่เมตตาให้กับสัตว์ที่มาร้าย ส่วนสัตว์ที่มาดีก็แผ่เพื่อสร้างกุศลไปเป็นการดีต่อ

ตัวเราเองและสัตว์เหล่านั้น การเป็นผู้ให้ไม่ว่าจะด้วยอะไรถ้าให้ด้วยใจล้วนเป็นสิ่งดี”

ส่วนของกินนั้นก็หาไม่ยากแล้ว ไม่ต้องทนหิวทนลำบากอย่างครั้งก่อน เพราะนาทีนี้มีใบไม้ก็กินได้อย่างไม่ต้องกลัวว่าจะมีพิษแล้ว หลวงพ่อสอนมาทุกอย่างเรื่องของสมุนไพร โดยเฉพาะในการรักษาโรคที่เป็นนั้น หลวงพ่อจะสอนตัวยาที่เก็บได้ตามป่าแล้วนำมารักษาอย่างง่าย ๆ

การเดินหลงป่าครั้งนี้ เมื่อเดินลึกเข้า ลึกเข้า อ.บุญหนารู้สึกว่าป่าแถวนี้ไม่ใช่ป่าที่เคยไป มีความหนาวเย็นที่บอกไม่ถูกเหมือนหลุดมาอีกโลกหนึ่งมากกว่า เพราะผลหมากรากไม้ ต้นไม้ใบหญ้ามีความเปลี่ยนไป ตอนแรกสัตว์ที่เจอนั้นก็ว่าธรรมดา หน้าตาไม่เปลี่ยนแปลง แต่สังเกตดี ๆ หน้าตาดูโบราณ และดูจะเข้าใจอิริยาบถทุกอย่าง แต่ อ.บุญหนาก็ไม่คิดจะถอยหลังกลับเพราะถือว่า **“ชีวิตต้องเดินไปตามวิถีกรรม”** ไม่ใช่เด็กหนุ่มที่ไม่รู้อิโหน่อิเหน่ และหลวงพ่อได้สอนธรรมะมาเยอะ อ.บุญหนาได้ฝึกมา จึงเชื่อว่าอย่างไรเสียคงจะไม่มีอันตรายอะไรเป็นแน่

เมื่อเดินมาไกล อ.บุญหนารู้สึกเหนื่อย และได้ยินเสียงน้ำไหล เดินไปดูเห็นเป็นลำธารข้างทาง น้ำไหลเอื่อย ๆ ใสมาก เห็นก้อนหินใต้น้ำ สีสันของก้อนหินนั้นก็คล้ายจะแปลกตาไม่เคยเห็น อ.บุญหนารู้ได้ว่าเดินมาไกลมาก หลงเข้า

มาอยู่ในป่าที่ไม่ใช่ปัจจุบันแล้ว ทำให้นึกถึงเรื่องเล่าในวัยเด็กว่ามีป่าหิมพานต์ แต่นี่ก็ไม่รู้ว่าใช่หรือเปล่าแต่คล้ายกับเรื่องเล่ามากเลย เพราะเขาเล่าว่า ป่าที่ว่านี้จะเปลี่ยนไปจนเรารู้ได้ แต่ห้ามนำอะไรออกไปแล้วจะมีชีวิตรอดกลับมา...ต้นไม้ที่ไม่คิดว่าจะเจอก็ได้เจอ คิดว่าเป็นเพียงเรื่องเล่าที่ผู้ใหญ่เล่าให้ฟังในวัยเด็ก คือ ต้นนารีผล หรือ มักกลีผล พอมาเจอกับตา อ.บุญหนาถามตัวเองว่าใช่หรือไม่ เพราะเป็นต้นไม้ต้นหนึ่งที่มีผลไม้เป็นรูปผู้หญิงสวยงามมาก เนื้อนิ่มกินได้ ถ้าหากใครเห็นเพียงรูปภายนอกจะหลงถึงขั้นเผลอมีอะไรกับผลไม้ได้ ผลที่ยังสวยสดอยู่ก็เต่งตึงแบบสาวน้อย ส่วนผลที่มีอายุครบ ๗ วันแล้ว จะเหี่ยวลงและร่วงลงไปเน่า...

จากนารีผลที่ อ.บุญหนาเดินไปเจออย่างไม่คาดคิดว่าจะใช่ ก็เดินวนเข้าป่ามาลึกเรื่อย ๆ...ครั้งหนึ่งได้ยินเสียงฝีเท้าเล็ก ๆ วิ่งมาเป็นฝูง ตอนแรกนึกว่าเด็กเพราะวิ่งเหมือนหนีอะไรมา อ.บุญหนาจึงหลบอยู่โคนไม้ใหญ่ เมื่อเสียงฝีเท้าวิ่งผ่านไปจึงโผล่หน้าออกมา เห็นพรานไพรถือปืนแบบเก่าวิ่งตามมาหลายคน อ.บุญหนาจึงถามว่าวิ่งตามอะไรกัน ได้ยินเสียงพรานตอบว่า วิ่งตามพวกเบี้ย เนื้อมันอร่อยมาก ใครได้กินก็ถูกปากทั้งนั้น ช่วยให้แข็งแรงเป็นยาชูกำลังอีกด้วย อ.บุญหนาจึงขอตามไปดู โดยได้ยินเสียงบอกว่าระวังอย่าให้มันกัดนะ ตอนนั้นยังไม่เข้าใจว่าทำไมต้องระวังเพราะ

หน้าตามันก็เหมือนคนธรรมดา โดยตัวเมียมีอวัยวะเพศเหมือนผู้หญิง สวยมาก ผิวขาว... แต่มีหัวรีเหมือนลูกองุ่นและขาไม่มีหัวเข่า...อ.บุญหนาวิ่งตามมาจนทันพวกพราน...เห็นพรานหนุ่มคนหนึ่งร้องลั่น เอามือกุมที่ต้นคอมีเลือดไหลเป็นทางยาวเพราะโดนเบี้ยกัด ซึ่งคนที่โดนเบี้ยกัดจะรอดชีวิตยากเพราะคอที่ถูกกัด เขี้ยวฝังไปถึงเส้นเลือดใหญ่...พรานคนหนึ่งได้ถาม อ.บุญหนาว่าเป็นใคร ทำไมถึงมาอยู่ในป่าลึกอย่างนี้...เนื่องจากป่าลึกขนาดนี้ไม่น่าจะมีเด็กหนุ่มที่ไหนมาอยู่ตัวคนเดียวได้...อ.บุญหนาบอกว่า หลงป่ามา ตั้งใจจะกลับไปหาหลวงพ่อ...พรานว่าหลวงพ่ออะไรอยู่ป่าลึกขนาดนี้ และชวน อ.บุญหนาให้อยู่เป็นพรานด้วย แต่ อ.บุญหนาบอกว่า หลวงพ่อสอนไม่ให้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต มีหน้าที่ต้องสร้างทานให้มากเพื่อภายภาคหน้าจะได้ไม่ต้องลำบาก และขอไปตามหาหลวงพ่อ...

อ.บุญหนาเดินสะเปะสะปะไปเรื่อยอย่างไม่รู้เส้นทาง รู้เพียงแต่ว่าต้องเดินเข้าป่าไปให้ลึกที่สุด จนกว่าจะเจอถ้ำ และจะเจอหลวงพ่อ...

อ.บุญหนาเดินจนเจอถ้ำ ๆ หนึ่ง เดินเข้าไปลึกเรื่อย ๆ ตรงปากถ้ำมีพวกสัตว์อยู่เต็มไปหมด ในใจก็แน่ใจว่า ต้องใช่แน่ จะได้เจอหลวงพ่อแล้ว จึงรีบวิ่งตรงไปในถ้ำอย่างรวดเร็ว แต่หาจนทั่วถ้ำก็ไม่เจอหลวงพ่อ...วิ่งหาจนเหนื่อยจึงนอนพัก

ในถ้ำมุมประจำที่เคยนอน โดยมีพวกลิงมานั่งเป็นเพื่อน... เมื่อตื่นขึ้นมาอีกครั้ง...จึงเจอหลวงพ่อกำลังนั่งรักษาพวกสัตว์อยู่ รอบตัวหลวงพ่อห้อมล้อมด้วยบริวารสัตว์มากมาย... หลวงพ่อหันมาตรงที่ อ.บุญหนาลุกขึ้น ...หลวงพ่อยิ้มและพูดว่า หิวแล้วสิเอ็ง เดินมาซะไกล เจออะไรมาบ้างหละ...

อ.บุญหนา เมื่อเจอหลวงพ่อก็รีบเดินเข้าไปกราบแทบเท้าด้วยความดีใจ เหมือนเจอพ่อ เจอผู้มีพระคุณที่สุดในชีวิต

อ.บุญหนาบอกว่า หิวยังไงก็ไม่เท่าเจอหลวงพ่อเลย ดีใจจริง ตามหาหลวงพ่อมาตั้งนาน เดินเลยถ้ำนี้แล้วนี้อีก จนต้องอธิษฐานขอเจอหลวงพ่ออีกครั้ง เทวาอารักษ์ท่านจึงเปิดทางให้เข้ามาได้ ตามหาหลวงพ่อทั่วถ้ำ ไม่เจอหลวงพ่อเลย หลวงพ่ออยู่ที่ไหน...

อ.บุญหนาเล่าให้ฟังว่า. ..หลวงพ่อบอกว่า **"ข้าก็อยู่ไม่ไกลจากเอ็งหรอก แต่เอ็งไม่เห็น" ... "เอ็งกลับมาก็ดีแล้วข้ามีเรื่องอยากจะฝากไปบอกพวกเอ็งว่า ต่อไปนี้ม้าจะมีเขา เสาจะออกดอก ทางจะเป็นเส้นขนมจีน ผู้คนจะตาย**

แบบระเนระนาด เมื่อไหร่ที่ม้ามีเขา คนจะตายไม่สมศักดิ์ศรีอย่างที่เกิดเป็นคนเลย คือตายตามทาง ม้ามีเขาคือขับมอเตอร์ไซด์ไปตาย ไม่สมศักดิ์ศรีการเป็น

มนุษย์เลย ม้ามีเขา ภาษาอีสานเรียก ม้าโป่งเขา คือเขางอก ม้ามีเขาเมื่อไหร่ คนจะตายมากขึ้นทุกวัน เสาออกดอกคือเสาไฟฟ้า ทางเป็นเส้นขนมจีนเมื่อไหร่เอ็งไม่หลงทางหรอกรับประกันว่าไม่หลงทาง แต่ว่าเอ็งอย่าหลงทางเองก็แล้วกัน”

ที่หลวงพ่อกล่าวเช่นนั้น มีความหมาย คือ ไม่ให้หลงการปฏิบัติ

ที่มันจะหลงได้มี ๒ ทาง คือ ๑.เรื่องปัจจัย ๒.เรื่องผู้หญิง ตายแน่นอนโดยเฉพาะเรื่องผู้หญิง ถ้าเอ็งจะรักใครให้ลอกถลกหนังมันออกก่อน แล้วค่อยรักมัน

อ.บุญหนารับคำกับหลวงพ่อ พร้อมกับคิดตามว่า หากถลกหนังผู้หญิงทุกคนออกเหลืออะไร เหลือแต่กระดูก สิ่งที่ต้องวัดกันก็คือเรื่องของจิตใจล้วน ๆ ไม่มีเรื่องของเงินทองเข้ามาเกี่ยวข้อง หรือเรื่องของความใคร่ เพราะหากคนเราเหลือแต่กระดูกมันคงไม่มีอะไรน่าอภิรมย์เท่าใดนัก... อ.บุญหนาคิดตามไปเรื่อย ๆ จนเข้าใจความเป็นสตรีว่า หากจะมีจะต้องวัดกันที่ไหน จึงจะเรียกว่า**คู่ทุกข์คู่ยาก**

อ.บุญหนาอยู่กับหลวงพ่อมานาน นานจนจะเป็นพ่อลูกกันเลยทีเดียว หลวงพ่อจะคอยสอนในเรื่องต่าง ๆ โดยเฉพาะในเรื่องสมุนไพรและการฝึกปฏิบัติเพราะหลวงพ่อเน้นย้ำให้มาช่วยเหลือคน

เมื่อ อ.บุญหนาเดินทางออกมาจากป่า ก็มาใช้ชีวิตอย่างคนปกติอีกครั้ง และวันหนึ่งก็ไปเห็นลุงคนหนึ่ง เขาพูดถึง**หลวงปู่เทพโลกอุดร** ...ด้วยความอยากรู้ก็ไปขอดูรูปและเห็นว่าเป็นหลวงพ่อที่ อ.บุญหนาอยู่ด้วยมานาน ...ซึ่งมีคำพูดหนึ่งว่าผู้ใดพบหลวงปู่เทพโลกอุดรผู้นั้นเป็นผู้มีบุญญาบารมีมาก จึงนึกดีใจที่หลวงพ่อที่เคารพเป็นถึงหลวงปู่เทพโลกอุดร

ตอนนี้ อ.บุญหนาได้อธิษฐานถึงหลวงพ่อว่า อยากจะขอกราบนมัสการหลวงพ่อสักครั้งก่อนที่ อ.บุญหนาจะตาย...หลวงพ่อได้ตอบมาในจิตว่า **"ให้ไปทำรูปเหมือนหลวงพ่อนะ ถ้าอยากจะเจอกายหยาบหลวงพ่อเหมือนกับตอนที่อยู่ในป่า ให้ไปที่วัดถ้ำพระ หนองบัวแดง สลักหินที่หน้าผาให้ได้เก้าศอก" ...**อ.บุญหนาได้รับปากกับหลวงพ่อ

ก่อนที่ อ.บุญหนาจะเริ่มทำรูปเหมือนหลวงพ่อนั้น ได้ไปดูสถานที่เป็นผาที่มีหินแข็งมาก แต่ใจก็บอกให้หลวงพ่อมาด้วย และได้จุดธูปบอกขอให้หลวงพ่อมาช่วย เพราะ อ.บุญหนาไม่ได้เรียนหนังสือ วาดเขียน หรือศิลปะอะไร...ซึ่งหลวงพ่อก็ได้ ตอบผ่านทางจิตว่า "เออ...เดี๋ยวจะบอก**วิษณุ-กรรม**มาช่วย" แล้วหลวงพ่อก็บอกให้ทำเลย และบอกต่ออีกว่า มาแล้ว... อ.บุญหนาถาม "แล้วอยู่ไหน?" หลวงพ่อบอกว่า "ก็อยู่ที่สองมือเอ็งนั่นแหละ"

อ.บุญหนาเล่าว่า "ได้ลงมือทำเหมือนสองมือพาไปเลย ระหว่างนั้นหลวงพ่อก็อธิบายไปเรื่อย ๆ ว่า วิษณุกรรมนั้นเป็นวิญญาณช่างที่เก่งทางศิลปะหลายแขนง โดยเฉพาะในด้านการสร้างประติมากรรมต่าง ๆ ...จนใกล้เสร็จหลวงพ่อก็มาในกายหยาบ แล้วเดินวนดูรูปของท่าน ติให้แก้ตรงนู้นตรงนี้จนเหมือนจริงเลย" และรูปปั้นนี้แหละ...เป็นรูปปั้นหลวงปู่เทพโลกอุดรในอาศรม อ.บุญหนา... (ตามภาพหน้าถัดไป)

รูปปั้นหลวงปู่เทพโลกอุดร
ปั้นโดย อ.บุญหนา ทวีจิตร ณ อาศรมแดนธรรม ต.ท่าดินดำ
อ.ชัยบาดาล จ.ลพบุรี

อ.บุญหนาได้เล่าต่อถึงที่หลวงพ่อสั่งให้ไปทำรูปเหมือนที่ถ้ำพระว่า...ถ้ำพระอยู่อำเภอภักดีชุมพล จังหวัดชัยภูมิ จะถึงก่อนถ้ำแก้ว ถ้ำแก้วนี้เป็นถ้ำที่หลวงพ่อไปเปิดถ้ำให้เฉพาะส่วนถ้ำข้างล่าง เพราะถ้ำข้างบนระเบิดเองมาหลายสอบปีแล้ว การระเบิดทำให้ดินเกิดเป็นรูขึ้นมาภายในถ้ำแก้วบรรจุคนได้ถึงประมาณพันกว่าคน ...การแกะสลักรูปหลวงพ่อที่ติดหน้าผาถ้ำพระ อ.บุญหนาต้องใช้สกัดตอกหินแข็ง ๆ อยู่ ๗ วัน จึงเสร็จเรียบร้อย

รูปแกะสลักหลวงปู่เทพโลกอุดร
หน้าผาถ้ำพระ อำเภอภักดีชุมพล จังหวัดชัยภูมิ

ต่อมาอีก อ.บุญหนา ทวีจิตร บอกว่า อยากได้สัมผัสกายหยาบของหลวงพ่อ หลวงพ่อจึงบอกให้ แกะสลักเอาเองจากหินก้อนใหญ่ ตามที่หลวงพ่อบอก แล้วหลับตา ปรากฏว่าฆ้อนกับสิ่วเริ่มทำหน้าที่ของมันเอง ครั้งนี้ใช้เวลาสร้างรูปเหมือนหลวงพ่อ เป็นเวลา ๑๕ วัน ซึ่งปัจจุบันรูปแกะสลักนี้ อยู่ที่ อำเภอเทพสถิต จังหวัดชัยภูมิ

รูปแกะสลักหลวงปู่เทพโลกอุดร
อำเภอเทพสถิต จังหวัดชัยภูมิ

ต่อมาหลวงพ่อก็ได้อนุญาตให้ อ.บุญหนาไปพบหลวงพ่อได้ในสภาพกายหยาบ...หลวงพ่อจะคอยอยู่ที่ใต้ต้นไม้ใหญ่

แล้ว อ.บุญหนาก็ได้เดินทางไปในป่าใหญ่ เจอต้นไม้ต้นนั้นอยู่จริง ๆ และเจอหลวงพ่อนั่งอยู่ที่ใต้ต้นไม้ใหญ่นั้น...ขณะที่ตามุ่งไปแต่ที่ต้นไม้และกายหยาบของหลวงพ่อที่ปรากฏให้เห็นนั้น พลันสิ่งรอบข้างก็เปลี่ยนไป ต้นไม้รอบข้างกลายเป็นลานโล่ง ๆ เหมือนมีพระอยู่หลายองค์...หลวงพ่อทักขึ้นว่า **“มาก็ดีแล้ว นั่งรอเอ็ง ๑๐๐ ปีแล้ว ถ้านานกว่านี้เอ็งจะเป็นบาป ตายไปชาติหน้าจะเกิดเป็นหมาเฝ้าบันได”** หลวงพ่อได้ยื่นหินขนาดเท่านิ้วหัวแม่โป้ง มี ๔ สี สีเขียว สีแดง สีเหลือง และสีขาว แล้วบอกให้ อ.บุญหนาหยิบเอา...อ.บุญหนาส่ายหน้าและบอกหลวงพ่อว่า “ไม่เอาหรอก...ของอย่างนี้” ...หลวงพ่อพูดว่า “ทำไมล่ะ คนเขาอยากได้กันจะตาย แต่เอ็งยังเหมือนเดิมเลยนะ ไม่อยากได้ของดีเลย”...อ.บุญหนาตอบว่า “ของดีติดตัวมีอยู่แล้วแต่ที่อยากได้คือวาจาสิทธิ์ที่จะใช้สั่งคนป่วยให้หายป่วยคนเจ็บให้หายเจ็บ เจอคนจนก็จะสั่งให้เขารวย”...หลวงพ่อพยักหน้าอย่างเข้าใจ แต่ไม่ได้บอกว่าไม่ให้ ... หลวงพ่อบอกว่าให้ปฏิบัติไปอีกสักระยะหนึ่งแล้วหลวงพ่อจะให้...

อ.บุญหนาปฏิบัติอยู่ทุกวัน หลวงพ่อก็มาทางจิตและ

บอกว่า ต่อไปนี้คนจะตายกันมากขึ้น เพราะมลพิษและสารพิษจะเกิดโรคร้าย แผ่นดินจะทรุด ต่างประเทศจะเข้ามาหาเรามากเพื่อหาประโยชน์...ซึ่งที่ผ่านมาก็ได้เกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหวจริง คนตายกันมาก...

อ.บุญหนาได้ถามหลวงพ่อถึงทางแก้ว่ามีไหม...หลวงพ่อตอบว่า **"มี"** แล้วก็ได้บอกวิธีแก้สารพิษรวมถึงวิธีทำยาและกินยาให้กับ อ.บุญหนา **...**และ อ.บุญหนาได้ลองกินยาและทำยาแจกให้ลูกศิษย์ลูกหากิน ตามที่หลวงพ่อสั่งไว้ว่าให้ช่วยคนตกทุกข์ได้ยาก...ก็ช่วยได้ตรงแก้สารพิษในร่างกายเป็นอันดับแรก...อ.บุญหนาได้ตั้งชื่อยานี้ว่า **"ยาถ่ายฤาษีทลายโรค"**

อ.บุญหนาบอกว่ายาถ่ายฤาษีทลายโรค...ใช้ใบของต้นฤาษีมาตากแดดจนเกรียมแทบกรอบ แล้วนำมาโขลกด้วยมือให้ละเอียด กินประมาณ ๑ ช้อนแกง ...เป็นการทำตามที่หลวงพ่อบอก...ยาถ่ายนี้เมื่อกินเข้าไปประมาณ ๑ ชั่วโมงจะเกิดท้องร้องโอ้กอ้าก ปั่นป่วนภายใน จากนั้นจึงถ่ายออกมาเหมือนท้องเสีย ในครั้งแรกถ่ายเยอะมาก...ถ้าสารพิษในตัวมากก็ถ่ายมาก แล้วกินยาอีกเป็นครั้งที่สอง ครั้งที่สองจะไหลเป็นน้ำ แต่ร่างกายจะรู้สึกกระชุ่มกระชวยขึ้น มีกำลังวังชา...ไม่อ่อนเพลียเหมือนยาถ่ายปกติทั่วไป...คนที่เป็นโรคเบาหวาน เวียนหัวบ่อย โรคเอดส์ ความดัน โรคเก๊า

โรคตับ โรคมะเร็ง คอเลสเตอรอล เม็ดเลือดอุดตัน โรคหอบ กินยานี้แก้ก็หาย...

อ.บุญหนาบอกว่า ยาถ่ายฤาษีทลายโรคให้ใครช่วยหรือจ้างใครทำก็ไม่ได้ หลวงพ่อบอกไม่ให้ทำ และพูดดักไว้ในเรื่องที่ อ.บุญหนากำลังคิดที่จะจ้างคนไปเอาตัวยาว่า "ถ้าเอ็งคิดว่าบุญซื้อได้ก็ไปยืนแถวหน้าวัด พอคนเดินออกจากวัดก็ไปขอซื้อบุญจากเขา เอ็งไม่ต้องไปทำบุญหรอก" และพูดทิ้งท้ายว่า **"ถ้าเอ็งซื้อบุญได้ ก็ไม่ต้องทำหรอก คอยซื้อเอาก็แล้วกัน"**

หลังจากคำพูดหลวงพ่อแล้ว อ.บุญหนาจึงได้ว่าการที่จะสร้างบุญกุศลนั้น จะต้องทำโดยที่ไม่มีใครช่วยต้องทำเองจึงจะเป็นการสั่งสมบุญญาบารมีและเป็นการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ผู้ตกยากอย่างแท้จริง...

อ.บุญหนาต้องเก็บยาด้วยตนเองและตามที่หลวงพ่อกำชับว่า " ให้เอาเวลาที่ต้นยาหันมาทับตัวเรา จึงจะเอาได้ แม้ว่าจะไปเอาตั้งแต่เช้า เมื่อไปถึงแดดไม่ออก เงาไม่มีก็ยังเอาไม่ได้ ต้องรอจนถึงตอนบ่าย เวลาจะเอายาให้ปลุกมันก่อน เหมือนกับคนเราอยู่ ๆ ไปดึงแขนขาเขาเลยไม่ได้ ต้องบอกให้เขารู้ตัวก่อน...เป็นคาถาของหมอชีวกโกมารภัจจ์...ยาเอาไม่ได้ต้องปลุกก่อน...ซึ่งการปลุกยานี้ หลวงพ่อก็ได้สอนคาถาให้แก่ อ.บุญหนาไว้ว่า "โอมพลุก พลุก กูจะ

ปลุกยาให้ลุกก็ลุก ให้ตื่นก็ตื่น พังพญาอื่นให้เรียกกันมาโอม”...แล้วก็เอามือจับต้นมา พอเอายามาถึงบ้านก็บอกให้เรียบร้อยแล้วจึงทำพิธีปลุกเสกเก็บไว้ในบ้าน แล้วว่าคาถาเก็บยา ซึ่งใครก็จะไปเอามาไม่ได้รวมถึงตัวยาด้วย ถ้าเราไม่ให้ เขาก็เอาไปไม่ได้”

อ.บุญหนาสงสัยและได้ถามหลวงพ่อว่า “ทำไมคนอื่นจึงทำยาไม่ได้” หลวงพ่อบอกและสอนว่า “มันเป็นกรรม กรรมของใครของมัน เอ็งก็อย่างหลงตัวเองนะ หลวงพ่อจะคอยเตือนและเฝ้าดูอยู่ ให้สร้างเพื่อนสร้างมิตรเอาไว้มาก ๆ ก่อนจะทำอะไร ก็ให้นึกถึงที่มาของตัวเอง ...พ่อแม่ของเอ็งยังไงล่ะ สร้างมิตรทดแทนคุณพ่อแม่ ใครทำได้ผู้นั้นจะเจริญ เอ็งก็ห้ามลืมนะ” หลวงพ่อได้ร่ายกลอนเกี่ยวกับแม่ให้อ.บุญหนาฟัง “คุณของแม่เริ่มแต่ต้น แม่ก็ทนอุ้มท้องเหมือนครองไข ว่าจะลุกนั่งไม่ถนัดอึดอัดใจ จนลูกได้ย่างเข้าเดือนปลาย แม่เจ็บปวดรวดร้าวถึงคราวคลอด เจ็บตลอดกายาน่าใจหาย ต้องล้อมหมอนนอนซมระทมกาย เสี่ยงความตายแต่ละครั้งหลั่งเลือดนอง ถึงคราวคลอดลอดออกมาเป็นทารก แม่กอดกกแกว่งไกวไม่ให้หมอง ป้อนข้าวน้ำนมประคับประคอง เลี้ยงดูปกป้องไม่ให้ตรม เมื่อเราป่วยท่านรักษาหายาหยูก ความรักลูกยิ่งชีวิตจิตถนอม อดตาหลับขับตานอน พรุ่งก็ยอมเสียงลูกร้อง ละการงานสับสน มา

สวมกอดปลอบใจลูกของตน แม่ไม่บ่นว่าลำบากยากรำคาญ สอนลูกน้อยยืนนั่งและตั้งไข่ สอนลูกให้สำเหนียกเรียกเสียงขาน ว่าพ่อจ๊ะ..แม่จ๋า หน้าชื่นบาน ลูกคืบคลานยืนวิ่งยิ่งยินดี คอยอบรมบ่มนิสัยแต่วัยย่อม ให้เพียบพร้อมความงามสมศักดิ์ศรี ลูกดึงดื้อถือทิฐิไม่เข้าที ถึงเฆี่ยนตีแม่ก็ยังหลั่งน้ำตา เพราะรักลูกผูกจิตคิดสงสาร ตลอดกาลมุ่งมาดปรารถนา ให้ลูกรู้รับผิดชอบใช้ปัญญา มิใช่ว่าเฆี่ยนตีมีใจชัง พอเริ่มโตใหญ่ให้เรียนและเขียนอื่น ให้สอบผ่านได้เป็นนายสมใจหวัง ความหวังดีของพ่อแม่แน่นอนจัง ได้ดังหวังพ่อแม่สุขไม่ทุกข์ตรม ลูกได้ทำความดีให้อุ่นจิต ขออุทิศบุญกุศลให้สุขสม ให้พ่อแม่จงมีสุขอย่าทุกข์ตรม ลูกขอพนมกราบแทบเท้าอีกที ผู้มีพระคุณเอย”

“นี่คือพระคุณของแม่ถ้าใครทำได้คนนั้นจะเจริญ เอ็งก็ต้องทำนะอย่าให้ขาด” หลวงพ่อบอก

หลวงพ่อได้พูดถึงวิกฤตบ้านเมืองกับ อ.บุญหนาว่า ระหว่างนี้บ้านเมืองตกอยู่คำว่า **คนแก่ได้เมียสาว สีขาวมีลูกมาหา** ความหมายคนแก่ได้เมียสาวคือ ปัจจุบันมีคนแก่มากมายที่รวยมีเงินทอง แต่ยังไม่ละกิเลสยังอยากได้สาวมาเป็นเมีย จึงใช้เงินในการซื้อคน...ส่วนสีขาวมีลูกมาหาคือ พวกที่นุ่งขาวห่มขาวจะมีลูกศิษย์ลูกหาเยอะแยะมากมาย เพราะเริ่มมีคนหาทางออกเกี่ยวกับวิกฤติบ้านเมืองด้วยการ

เข้าหาผู้ทรงศีลเพื่อช่วยให้ใจสงบ ทำให้บางทีมีการหาประโยชน์จากเรื่องนี้กันมาก จึงเกิดเป็นผู้หญิงหาผัว เจ้าหัวหาเงิน ความหมายผู้หญิงหาผัวคือ ฝ่ายหญิงจะไม่ถือเนื้อถือตัว ผู้หญิงจะเป็นฝ่ายเลือกผู้ชายเอง การอยู่กินกันโดยไม่แต่งงานจะมีมากขึ้น ไม่พอใจก็เลิกรากันไป ไม่ถือเป็นเรื่องเสียหายอีกต่อไป...ส่วนเจ้าหัวหาเงินคือพระผู้ทรงศีลก็ไม่ค่อยอยู่ในศีลในธรรมจะหันมาชื่นชมอามิสสินจ้างสะสมเงินทองลาภยศแทนการบำเพ็ญภาวนา แทนการลดละเลิกกิเลสตัณหา ไม่ละอายบาป...

การจัดสร้างพระพุทธเจ้าใหญ่

อ.บุญหนาได้จัดสร้างพระพุทธเจ้าใหญ่ หน้าตักกว้าง ๑๙ เมตร สูง ๓๕ ตามรับสั่งในญาณของหลวงพ่อหรือหลวงปู่เทพโลกอุดร สร้างขึ้นเพื่อต้านภัยพิบัติของชาติบ้านเมือง

การจัดสร้างพระพุทธเจ้าใหญ่ อ.บุญหนา ทวีจิตร เป็นผู้จัดหาทุนสร้างด้วยตนเอง โดยใช้ความเชี่ยวชาญด้านยาสมุนไพรรักษาเพื่อนมนุษย์ เสริมบารมีด้วยแผ่นทองคำเปลว รักษาผู้ถูกคุณไสย เรียกปรอทหมอกและเครื่องรางของขลัง ตามแบบฉบับของ อ.บุญหนาที่สามารถพิสูจน์กันได้จริง ลูกศิษย์ลูกหามากมาย ...แต่ อ.บุญหนาใช้ชีวิตแบบธรรมดา มีเท่าไหร่ขนลูกศิษย์ช่วยกันสร้างพระใหญ่ ตามกำลังและปัจจัยที่มี เพื่อให้สำเร็จลุล่วง

การจัดสร้างพระพุทธเจ้าใหญ่ของ อ.บุญหนา ได้รับการอนุญาตอย่างถูกต้องและได้รับการประทานอนุญาตเชิญพระนามย่อ “ญ.ส.ส.”ของสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ประดิษฐานบนผ้าทิพย์พระพุทธรูป เพื่อถวายเป็นพระกุศลแด่เจ้าพระคุณสมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก และความเป็นสิริมงคล...

ตราสัญลักษณ์อักษรพระนาม ญ.ส.ส.

ที่ผ่านมา อ.บุญหนาได้จัดหาทุนสร้างและดำเนินการสร้างพระพุทธเจ้าใหญ่ ตามลำดับ ดังนี้

องค์ที่ ๑ พระพุทธเจ้าใหญ่ที่วัดอัมพวัน อ.ท่าลี่ จ.เลย สร้างขึ้นเพื่อ "ต้านภัยทุกทิศ"

พระพุทธเจ้าใหญ่ องค์ที่ ๑ อ.ท่าลี่ จ.เลย

องค์ที่ ๒ พระพุทธเจ้าใหญ่ปางมารวิชัย สร้างที่วัดป่าโนนสำราญ อ.กันทรลักษณ์ จ.ศรีสะเกษ (อ.บุญหนา ทวีจิตร ได้ส่งมอบเงินที่ญาติธรรมร่วมทำบุญ และซื้อของมอบให้กับกรรมการของวัดและทางวัด ทราบว่าปัจจุบันสร้างไม่แล้วเสร็จ)

งานก่อสร้างพระพุทธเจ้าใหญ่ องค์ที่ ๒ อ.กันทรลักษณ์ จ.ศรีสะเกษ

องค์ที่ ๓ พระพุทธเจ้าใหญ่ที่วัดโนนสวรรค์ อ.โนนสัง จ.หนองบัวลำภู สร้างขึ้นเพื่อ "ความสงบสุขของบ้านเมือง"

พระพุทธเจ้าใหญ่ องค์ที่ ๓ อ.โนนสัง จ.หนองบัวลำภู

องค์ที่ ๔ พระพุทธเจ้าใหญ่ปางพระทานพรหรือปางปฐมเทศนา ที่วัดปางผึ้ง อ.ฝาง จ.เชียงใหม่ สร้างขึ้นเพื่อ "ความสุขทั่วถ้วนหน้า" (ปัจจุบันทราบว่าอยู่ระหว่างการสร้างของทางวัด)

วางศิลาฤกษ์ สร้างพระพุทธเจ้าใหญ่ องค์ที่ ๔ อ.ฝาง จ.เชียงใหม่

องค์ที่ ๕ พระพุทธเจ้าใหญ่ปางประทานพร ที่วัดป่าศิริมงคล อ.ท่าอุเทน จ.นครพนม สร้างขึ้นเพื่อ "ความรุ่งเรืองของศาสนาพุทธ รักแผ่นดินเกิด รักในหลวง รักเผ่าพันธุ์มนุษยชาติ และความรักความสามัคคีภายในประเทศ" (ปัจจุบันอยู่ระหว่างการสร้างของ อ.บุญหนา ทวีจิตร และทางวัด)

พระพุทธเจ้าใหญ่ องค์ที่ ๕ อ.ท่าอุเทน จ.นครพนม
(ภาพเมื่อสร้างเสร็จ)

ที่มา:
การสร้างพระพุทธเจ้าใหญ่องค์ที่ ๕ โดยสังเขป

การสร้างพระพุทธเจ้าใหญ่องค์ที่ ๕ ณ ฝั่งโขงนครพนมนี้ เป็นการเกี่ยวเนื่องกับพญานาค เพื่อเป็นการขอขมาที่มนุษย์ได้สร้างกรรมไว้กับพญานาค

ระยะหลังคนไม่เห็นถึงความสำคัญของบุญที่พญานาคจะมีส่วนร่วมในการสร้างบุญ ในกิจกรรมบุญต่าง ๆ ของมนุษย์ เช่น การบวชพระ ก่อนจะเป็นพระต้องเป็นนาคก่อน

ปู่บุญหนาได้เล่าให้ฟังว่า..การบวชนาคทุกวันนี้ไม่เคร่งครัด กินเหล้าเมายา มาสวมชุดนาคก่อนเข้าโบสถ์ ไม่ท่องจำบทสวดมนต์ที่จะบวชเป็นพระ โดยไม่นึกถึงว่ามีใคร รอรับผลบุญอยู่..และผลกรรมต่าง ๆ นานา จึงตกอยู่ที่มนุษย์

การสร้างพระพุทธเจ้าใหญ่องค์ที่ ๕ นี้ เพื่อเป็นการเปิดปล่องเปลวของพญานาค ให้พญานาคองค์ที่ดี เป็นสัมมาทิฏฐิขึ้นมาช่วยเหลือมนุษย์ เพราะมนุษย์ตอนนี้ได้รับพิษจากนาคพ่นเข้าหน้าตา ทำให้มองไม่เห็นชั่วดี แยกแยะไม่ถูก พ่อฆ่าลูกลูกฆ่าพ่อ ฆ่าฟันกันเอง ขาดความรักและความสามัคคี

พระพุทธเจ้าใหญ่องค์ที่ ๕ “พระใหญ่ต้านภัยพิบัติ”นี้ จะนำความรัก ความสงบร่มเย็น เจริญทรัพย์ กลับมาคืนสู่บ้านเมือง ที่สำคัญ “เป็นที่สักการบูชาทั้งสามโลก คือมนุษย์ นาค และเทวดา ได้มีโอกาสบำเพ็ญร่วมกัน”

ภาพเรื่องเล่า
และกิจกรรมของ อ.บุญหนา ทวีจิตร

ภาพอาศรมแดนธรรมหลังเดิมและช้าง เมื่อ ๑๐ ปีที่แล้ว
(ปัจจุบันอาศรมได้เปลี่ยนแปลง ไปบ้างแล้ว)

วันหนึ่งได้มีช้างที่เจ้าของช้างมาเร่ขายอ้อย กล้วย เพื่อให้ผู้คนตามบ้านตามถนนได้ซื้อเป็นอาหารให้แก่ช้าง เมื่อควาญช้างได้นำช้างผ่านมาทางอาศรม ช้างเกิดดื้อไม่ยอมเดินต่อและพยายามจะเข้าไปในอาศรม ทั้งควาญช้างและผู้ที่อยู่ในบริเวณอาศรมต่างกังวลว่าช้างจะเข้าไปทำลายอาศรมและข้าวของข้างใน ต่างเอะอะเสียงดังกันโกลาหล

ทางฝ่ายควาญช้างก็ได้ดึงรั้งช้างไว้ ทั้งตีทั้งเอาตะขอสับหัวช้างจนหัวช้างเริ่มมีเลือดออก ช้างก็ไม่ละความพยายามจะเข้าไปในอาศรมให้ได้ อ.บุญหนา ที่เห็นเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นเห็นว่าต้านช้างไม่อยู่แล้วจึงพูดว่า "เอ้า...จะเข้าก็เข้าไป จะพังก็ให้พังไปเลย" เมื่อสิ้นเสียง อ.บุญหนา ควาญช้างจึงปล่อยช้าง เมื่อช้างเป็นอิสระจึงเดินเข้าไปในอาศรม ไปยืนอยู่หน้ารูปหินแกะสลักหลวงปู่เทพโลกอุดร และย่อตัวลงดั่งที่เห็นในภาพถ่ายเหมือนคุกเข่าด้วยความนอบน้อมประเดี๋ยวหนึ่ง ก็ร้อง "แปร๊น แปร๊น แปร๊น " ด้วยเสียงอันดังถึงสามครั้ง แล้วลุกยืนเดินออกมานอกอาศรม โดยไม่ได้ทำลายข้าวของเลยแม้แต่น้อย...

อ.บุญหนา ทวีจิตร กับบรรดาลูกศิษย์

พิธีไหว้ครู ณ อาศรมแดนธรรม

พิธีครอบครู

อ.บุญหนา ทวีจิตร ร่วมงานบุญทอดกฐิน

สำรวจสถานที่สร้างพระพุทธเจ้าใหญ่องค์ที่ ๕ อ.ท่าอุเทน จ.นครพนม

ทอดผ้าป่าสร้างพระพุทธเจ้าใหญ่ องค์ที่ ๕ วันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๙
ณ วัดป่าศิริมงคล ต.พนอม อ.ท่าอุเทน จ.นครพนม

อ.บุญหนา ทวีจิตร กำกับและควบคุมดูแล
การสร้างพระพุทธเจ้าใหญ่

กาลามสูตร
ของ
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระบรมครู

๑. อย่าปลงใจเชื่อ ด้วยการฟังตาม ๆ กันมา

๒. อย่าปลงใจเชื่อ ด้วยการถือสืบ ๆ กันมา

๓. อย่าปลงใจเชื่อ ด้วยการเล่าลือ

๔. อย่าปลงใจเชื่อ ด้วยการอ้างตำราหรือคัมภีร์

๕. อย่าปลงใจเชื่อ เพราะตรรกะ

๖. อย่าปลงใจเชื่อ เพราะการอนุมาน

๗. อย่าปลงใจเชื่อ ด้วยการคิดตรองตามแนวเหตุผล

๘. อย่าปลงใจเชื่อ เพราะเข้ากันได้กับทฤษฎีที่พินิจไว้แล้ว

๙. อย่าปลงใจเชื่อ เพราะมองเห็นรูปลักษณะน่าจะเป็นไปได้

๑๐. อย่าปลงใจเชื่อ เพราะนับถือว่า ท่านสมณะนี้เป็นครู ของเรา

พิสูจน์ให้รู้แจ้งเห็นจริงแล้วจึงเชื่อ

พระคาถาบางบท
เกี่ยวกับบรมครูพระเทพโลกอุดร

การสวดมนต์ไหว้พระ

ก่อนนอนทุกคืน ควรสวดมนต์ไหว้พระ (ควรนุ่งขาวห่มขาว) ตั้งจิตให้เป็นสมาธิ มอบกายถวายชีวิตแก่พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ สวดมนต์ภาวนา ขอพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็น ที่พึ่ง

แล้วแผ่เมตตา อุทิศส่วนกุศลให้แก่ผู้ที่เราปรารถนาจะอุทิศให้ แต่อย่าลืมเจ้ากรรมนายเวร (เจ้ากรรมนายเวรคือบริวารของเรา บริวารชั้นสูง ได้แก่ ผู้มีพระคุณ บิดามารดา ปู่ย่า ตายาย ครูอาจารย์ ฯลฯ บริวารชั้นกลาง ได้แก่ มิตรสหาย ผู้ที่เคยช่วยเหลือ เกื้อกูลซึ่งกันและกัน บุตร ภรรยา สามี บริวารชั้นต่ำ ได้แก่ ข้าทาส บริวาร ผู้รับใช้ ลูกน้อง)

แล้วขอพรตามที่ท่านปรารถนา

ยอดพระพุทธคุณสำหรับยุคกึ่งพุทธกาล

ท่านที่สวดพระคาถานี้ตั้งแต่ต้นจนจบคำอธิษฐานเป็นประจำ จะสามารถดำรงชีวิตผ่านพ้นภัยพิบัติต่าง ๆ ที่กำลังจะเกิดขึ้นทั้งในปัจจุบันและในอนาคตได้ ตั้งจิตให้เป็นสมาธิ กราบพระ ๓ ครั้ง

บทนี้เรียกว่า อิติปิโสธงชัย

ตั้งนะโม ๓ จบ

พุทธัง ชีวิตัง ยาวะนิพานัง สะระนัง คัจฉามิ

อิติปิโส ภะคะวา อะระหังสัมมา สัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุขะโต โลกะวิทู

อะนุตตะโร ปุริสะธัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ

ธัมมัง ชีวิตัง ยาวะนิพานัง สาระนัง คัจฉามิ

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก

ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิติ

สังฆัง ชีวิตัง ยาวะนิพานัง สะระนัง คัจฉามิ

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน

ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ

อัฏฐะ ปุริสะปุคคลา เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเนยโย อัญชลีกะระณีโย

อะนุตตะรัง ปัญญักเขตตัง โลกัสสาติ

บทนี้เรียกว่า อิติปิโสเต็ม

อิติปิโส ภะคะวา อะระหัง

อิติปิโส ภะคะวา สัมมาสัมพุทโธ

อิติปิโส ภะคะวา วิชชาจะระณะสัมปันโน

อิติปิโส ภะคะวา สุขะโต

อิติปิโส ภะคะวา โลกะวิทู

อิติปิโส ภะคะวา อะนุตตะโร ปุริสะธัมมะสาระถิ

อิติปิโส ภะคะวา สัตถา เทวะมะนุสสานัง

อิติปิโส ภะคะวา พุทโธ ภะคะวาติ

บทนี้เรียกว่าท้าวมหาพรหมทั้งสี่พระองค์ชั้นจะตุม

ปรัตถิมัสมิง ทิสาภาเค สันติ ภูตา มะหิทธิกา
เตปิ ตมเห อะนุรักขันตุ อาโรคะเยนะ สุเขนะ จะ
ทักขิณัสมิง ทิสาภาเค สันติ เทวา มะหิทธิกา
เตปิ ตุมเห อะนุรักขันตุ อาโรคะเยนะ สุขเขนะ จะ
ปัจฉิมัสมิง ทิสาภาเค สัติ นาคา มะหิทธิกา
เตปิ ตุมเห อะนุรักขันตุ อาโรคะเยนะ สุขเขนะ จะ
อุตตะรัสมิง ทิสาภาเค สันติ ยักขา มะหิทธิกา
เตปิ ตุมเห อะนุรักขันตุ อาโรคะเยนะ สุเขนะ จะ
ปุริมะทิสัง ธะตะรัฏโฐ ทักขิเณนะ วิรุฬหะ โก
ปัจฉิเมนะ วิรูปักโข กุเวโร อุตตะรัง ทิสัง
จัตตาโรเต มะหาราชา โถกะปาถา ยะสัสสิโน
เตปิ ตุมเห อะนุรักขันตุ อาโรคะเยนะ สุเขนะ จะ
อากาสัฏฐา จะ กุมมัฏฐา เทวา นาคา ยักขา มะหิทธิกา
เตปิ ตุมเห อะนุรักขันตุ อาโรคะเยนะ สุเขนะ จะ

ตั้งจิตอธิษฐาน

ด้วยคุณธรรมอันสูงส่งประเสริฐสุดขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เกล้ากระผม/ดิฉันได้กล่าวสรรเสริญสวด อิติปิโสธงชัย อิติปิโสเต็ม อัญเชิญท่านท้าวมหาพรหมทั้งสี่ทิศ สี่พระองค์ดังที่พระองค์ดังที่กล่าวสรรเสริญด้วยจิตอันบริสุทธิ์หมดจดผ่องใสมานี้ เกล้ากระผม/ดิฉันขอนอบน้อมสักการะคารวะเทิดทูนไว้ด้วยเศียรเกล้าเหนือเกล้าทุกอิริยาบถด้วยเทอญ ดังกล่าวสรรเสริญมานี้ด้วยความนอบน้อมของเกล้ากระผม/ดิฉันในขณะนี้นั้น ขอจงโปรดประทานอำนวยพรให้เกล้ากระผม/ดิฉันให้ปราศจากอุปสรรค อันตราย ภัยพิบัติทั้งหลาย โรคาพยาธิทั้งหลาย ภัยจากเหล่าอมนุษย์ อลัชชี คุณไสย มนต์ดำอาถรรพ์ทั้งหลายที่จะบังเกิดขึ้นมาทั้งในปัจจุบันและอนาคตข้างหน้า จงอันตรธานสูญหายไปโดยสิ้นเชิงด้วยพลังเดชอำนาจบารมีแห่งคุณธรรม เพื่อจะได้มีชีวิตดำรงคงอยู่เพื่อจะได้ประกอบภารกิจที่เป็นอยู่ให้เจริญก้าวหน้ายืนยาวนาน เพื่อจะได้บำเพ็ญบุญกุศลเป็นการสนองตอบแทนผู้มีพระคุณที่ล่วงลับไปแล้วให้ได้รับส่วนบุญส่วนกุศล และเพื่อจะได้บำรุงพระพุทธศาสนาให้เจริญงอกงามยืนยาวนาน ดังที่กล่าวสรรเสริญมานี้นั้น ขอจงโปรดประทานอำนวยพร พละกำลังเดช อำนาจบารมีแก่เกล้ากระผม/ดิฉันดังที่ตั้งปณิธานสัจจะ

อธิษฐานกล่าวสรรเสริญมา ณ บัดนี้ด้วยเทอญ อย่างได้มีขัดข้อง ขอจงมีแต่ความอุดมสมบูรณ์บริบูรณ์ ไม่รู้จักความทุกข์ยากขัดสนทุกภพทุกชาติ ขอให้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด หลักแหลม ลึกซึ้ง คมคาย แก้ไขสถานการณ์ได้ทุกเมื่อดังที่ตั้งปณิธานกล่าวสรรเสริญมานี้ ขอเดชะอานุภาพอันสูงส่งประเสริฐสุด โปรดประทานอำนวยพรให้เป็นพละกำลังเดช อำนาจ บารมี เป็นเกราะแก้วทั้งเก้าชั้นคุ้มภัยแก่เกล้ากระผม/ดิฉัน ณ บัดนี้เดี๋ยวนี้เป็นต้นไปด้วยเทอญ

และบุญกุศลอีกส่วนหนึ่ง เกล้ากระผม/ดิฉันขอน้อมอธิษฐานนำส่งให้แก่บรรพบุรุษ ปู่ย่า ตายาย บิดา มารดา พี่ป้าน้าอา ครูบาอาจารย์ ผู้มีพระคุณทุกท่าน ทุกยุค ทุกกาล และขออุทิศให้แก่บุรพกษัตราธิราชเจ้าทุก ๆ พระองค์ ตั้งแต่สร้างชาติไทยเป็นต้นมาจนถึงรัชกาลปัจจุบัน ตลอดถึงพระมเหสีและรัชทายาททุก ๆ พระองค์ และอุทิศให้แก่ท่านแม่ทัพนายกองทุกหมู่เหล่า ตั้งแต่สูงสุดจนต่ำสุดทุกท่าน ทุกชั้น ทุกระดับ ทุกยุคทุกกาล ขออุทิศให้แก่พระสยามเทวาธิราช ท่านท้าวจตุโลกบาลทั้งสี่ (พระจันทร์ พระยม พระวรุณ พระกุเวร หรือเวสสุวรรณ) พระชัยมงคลเจ้ากรุงพาลี พระภูมิเจ้าที่ เจ้าที่เจ้าทางของทุกแห่งในปัจจุบัน สรรพสัตว์ทั้งหลายทุกดวงจิตวิญญาณหากพระองค์ใดท่านใดขาดตกบกพร่องสิ่งหนึ่งสิ่งใด ปรารถนาสิ่งหนึ่งสิ่งใด ก็

ขอให้ผลของกุศลที่เกล้ากระผม/ดิฉันได้ตั้งจิตอธิษฐานอุทิศให้นี้ จะเป็นของทิพย์ให้แก่ทุก ๆ พระองค์ ทุก ๆ ท่านให้สมบูรณ์ตามที่จิตปรารถนา ตลอดทั้งเสื้อผ้าอาภรณ์อาหารจงครบถ้วนบริบูรณ์สมบูรณ์อยู่ทุกเมื่อ และขอได้โปรดประทานพรให้เกล้ากระผม/ดิฉันมีอายุยืนยาวนาน ไม่รู้จักความทุกข์ยากขัดสนเพื่อจะได้ดำรงคงอยู่ เพื่อจะได้ใช้เวลาสร้างบุญ สร้างกุศลมหากุศล และอุทิศถวายเป็นการสนองตอบแทนผู้มีพระคุณและเพื่อทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาให้เจริญงอกงามยืนยาวนานสืบไป ไม่ว่าเกล้ากระผม/ดิฉันจะประกอบกิจการงานสิ่งหนึ่งสิ่งใด ขอจงช่วยเกื้อหนุนอยู่ทุกเมื่ออย่าให้เหล่าอมนุษย์ อลัชชี คุณไสย มนต์ดำ อาถรรพ์และภัยพิบัติต่าง ๆ มาแผ้วเกล้ากระผม/ดิฉันได้เลย และผลบุญกุศลมหากุศลอีกส่วนหนึ่งจงเป็นกองการกุศลเป็นพื้นฐานบารมีทั้งปัจจุบันและอนาคตให้แก่เกล้ากระผม/ดิฉันจะเกิดภพใดชาติใด จงเป็นปัจจัยนำส่งให้พ้นทุกข์ไปทุกภพทุกชาติ จนถึงพระอนุตตะระสัมมาสัมโพธิญาณ ด้วยเทอญ

พระคาถาบูชาบรมครูพระเทพโลกอุดร

นะโมตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโมตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโมตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

โย อะริโย มะหาเถโร อะระหัง อะภิญญาธะโร
ปะฏิสัมภิทัปปัตโตวะ เตวิชโช พุทธะสาวะโก
พะหู เมตตาทิวาสะโน มะหาเถรานุสาสะโก
อะมะตัญเญวะ สุชีวะติ อะภินันที คุหาวะนัง
โส โลกุตตะโร นาโม อัมเหหิ อะภิปูชิโต
อิธะ ฐานูปะมาคัมมะ กุสะเล โน นิโยชะเย
ปุตตะเมวะ ปิยัง เทสิ มัคคะผะลัง วะ เทสสะติ
ปะระมะสารีริกะธาตุ วะชิรัญจาปิวานิตัง
โส โลเก จะ อุปปันโน เอเกเนวะ หิตังกะโร
อะยัง โน โข ปุญญะลาโภ อัปปะมัตโต ภะเวตัพโพ
สาธุกันตัง อะนุกะริสสามะ ยัง วะเรนะ สุภาสิตัง
โลกุตตะโร จะ มะหาเถโร เทวะตานะระปูชิโต
โลกุตตะระคุณัง เอตัง อะหัง วันทามิ ตัง สะทา
มะหาเถรา นุภาเวนะ สุขัง โสตถี ภะวันตุ เม

คำแปลพระคาถา

พระมหาเถระผู้เป็นอริยะเจ้าองค์ใด เป็นอรหันต์ผู้ทรงอภิญญา ผู้บรรลุปฏิฉันวิชชาพุทธะสาวก ผู้ได้วิชชาสาม มีเมตตาต่อคนทั้งหลายเป็นวิหารธรรม พระมหาเถระผู้ชำนาญในการสั่งสอน ดำรงชีวิตอรรมตะยินดีในการอยู่ถ้ำอยู่ป่า พระมหาเถระองค์นั้นแลนามว่าอุตตะระ อันพวกเราบูชาอย่างยิ่งเพราะอาศัยคุณธรรมในองค์ท่าน ชักชวนพวกเราประกอบกุศลทั้งหลาย ท่านให้ความรักพวกเราเหมือนบุตรแสดงมรรคและผลเท่านั้น พระธาตุของท่านส่องประกายดั่งเพชรพระมหาเถระอุบัติขึ้นในโลกและทำประโยชน์ในส่วนเดียวด้วยนับเป็นบุญยะลาภของพวกเราอันประมาณมิได้ พวกเราจะกระทำตามคำสั่งสอนของท่านอันเป็นยอดสุภาษิต อนึ่งพระมหาเถระนามอุตตะระเป็นที่เคารพบูชาของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงกราบไหว้บูชาคุณของพระอุตตะระตลอดกาลทุกเมื่อ ด้วยอานุภาพแห่งพระมหาเถระ ขอความสุขสวัสดิ์ดีจงมีแด่ข้าพเจ้าทุกเมื่อเทอญ

คำแปลนี้คัดลอกมาจาก..ธรรมนิยายชุด สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

เมื่อครั้งหลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม*** เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี มีอายุ ๔๕ ปี ได้มีโอกาสไปกราบนมัสการหลวงพ่อเกษม เขมโก สุสารไตรลักษณ์ อ.เมือง จ.ลำปาง หลวงพ่อจรัญได้สนทนาธรรมกับหลวงพ่อเกษมหลายเรื่องและถามถึงบทพระคาถาบูชาหลวงปู่เทพโลกอุดร หลวงพ่อเกษมได้เมตตาบอกบทพระคาถาและแปลความหมายให้หลวงพ่อจรัญฟัง (คำแปลนี้ปรากฏในแผ่น CD-MP3 ชุดที่ ๓ สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม)

*****หลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม เล่าว่า "เคยพบพระในป่า" (พระในป่าก็คือหลวงปู่เทพโลกอุดร) ท่านใดต้องการรู้การได้พบกันระหว่าง...หลวงปู่เทพโลกอุดรกับหลวงพ่อจรัญ... สามารถเข้าดูได้ที่ ยูทูป โดยพิมพ์คำว่า "ประวัติหลวงพ่อจรัญพบพระในป่า"**

ฉบับย่อ

นะโม ๓ จบ

โลกุตตะโร จะ มะหาเถโร

อะหัง วันทามิ ตัง สะทา

เมตตาลาโภ นะโสสิยะ

อะหะพุทโธฯ

อิมะมะมามา นิมามา

ภาวนา ๓ จบ ๗ จบ หรือ ๙ จบ

เช้า – เย็น ตื่นนอน และก่อนนอน

พระคาถาบูชาบรมครูพระเทพโลกอุดร

นะโม ๓ จบ

อุตะเร อะริโยนามะ วันทิตาเตจะ อัมเหหิ

สักกาเรหิ จะปูชิตา เอเตสัง อานุภาเวนะ

สัพพะ โสตถี ภะวันตุโน

เมตตา ลาโภ นะโส มิยะ อะหะ พุทโธ

เมตตา ลาโภ นะโส ทะยะ อะหะ พุทโธ

นะโมพุทธายะ นะมะพะธะ จะภะลาโภ

นิโสทะโย อะหะพุทโธ นะโมพุทธายะ

อิตติถะลาโภ เอกลาโภ ชะโยนิจจัง

พระคาถาบูชาบรมครูพระเทพโลกอุดร

(อธิษฐานฤทธิ์)

นะโม ๓ จบ

อะอุมะ พุทโธ นะโมพุทธายะ

นะมะพะธะ รัตตะนะตะยา นุภาเวนะ

สะทา โสตถี ภะวันตุเม

อิทธิ อิทธิ ฤทธิ ฤทธิ สิทธิ สิทธิ

ชัยยะ ชัยยะ ลาภะ ลาภะ

อุตระเรนะ

พุทธะ นิมิตตัง อิติ

ธัมมะ นิมิตตัง อิติ

สังฆัง นิมิตตัง อิติ

(ตั้งจิตอธิษฐานตามความปรารถนา)

พระคาถาขอพบบรมครูพระเทพโลกอุดร

นะโม ๓ จบ

"โย อะริโย มะหาเถโร นามะ อุตะโร
จะอำมะเหติ ปูชิตา เอเตนะ ชะยะมังคะลัง"

ท่องวันละ ๓ จบก่อนนอนเป็นเวลา ๑๑ วันติดต่อกัน เมื่อครบแล้ว รุ่งเช้าวันที่ ๑๒ ให้จัดอาหารเจไปรอใส่บาตรที่สถานอันเหมาะสม เช่น หน้าบ้านของตัวเราก็ได้

ขอเรียนว่าอาจจะไม่พบเห็นทุกคน แต่ให้ทำใหม่ได้อีกใน ๖ เดือนต่อไป หากมีความนับถือ คือ ศรัทธาจริงก็คงจะพบในครั้งใดครั้งหนึ่งแน่นอน

คาถาบทนี้อย่างน้อย คุณประจัญ กล้าผจญ ก็ได้พบบรมครูพระเทพโลกอุดรมาแล้ว

ก่อนจะท่องให้จัดเครื่องบูชาเสียก่อน คือ
ธูป ๙ ดอก , เทียน ๙ เล่ม , ดอกไม้สีขาว ๙ ดอก
ผ้าขาวหรือกระดาษขาวเท่าฝ่ามือ ๙ ผืน/แผ่น
ใส่พานหรือถาดไว้ในที่สูงหรือหน้าที่บูชาพระ
(จัดครั้งเดียวต่อพิธี ๑๑ วัน ที่ทำพิธีแต่ละครั้ง)

บทสวดมนต์บูชาหลวงปู่เทพโลกอุดร

(ของ อ.บุญหนา ทวีจิตร)

นะโม ๓ จบ

กุมาริ กุมาโร ปุริโสโรโรทันตา กาโรเอ สะหิมาคะมา (๓ จบ)

อิทธิฤทธิ์ พุทธา นิมิตตัง ทิสสะวานะตัง (๓ จบ)

จะทราบได้อย่างไรว่าเป็นบรมครูพระเทพโลกอุดร
เพราะท่านไม่มาในร่างจริงเสมอไป
ก็ขอให้สังเกตที่เท้า คือ เท้ายาวผิดปกติ
บางคนก็ได้เห็นท่านในรูปตัวจริงก็มี บางคนเห็นเป็นพระหนุ่มรูปงาม งามเหนือมนุษย์ทั่วไป

ท่านบอกว่า ผู้ใดนับถือศรัทธาท่านจริง และเวลาภาวนาทำใจเหมือนเด็กแรกเกิดได้ ผู้นั้นได้พบกับท่านแน่นอน

ยาอายุวัฒนะของ
บรมครูพระเทพโลกอุดร

ประกอบด้วย

(๑) พาดกิ่งไม้ (บอระเพ็ด)

(๒) ใต้ธรณี (หัวแห้วหมู)

(๓) หนีสงสาร (ว่านไพล)

(๔) ไปนิพพานไม่กลับ (ขมิ้นขึ้นหรือขมิ้นชัน)

(๕) น้ำอึงอากาศ (น้ำผึ้ง)

หนักอย่างละเท่า ๆ กัน บดปั้นเป็นลูกกลอน

รับประทานวันละครั้งก่อนนอน ทั้งนี้ ต้องรักษาอิทธิบาท ๔ (ฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา) อย่างเคร่งครัดด้วย

ธรรมะบางข้อของ
บรมครูพระเทพโลกอุดร

จึงได้ธรรมะของท่าน สรุปย่อ ๆ บางส่วนได้ดังนี้

(๑) ธรรมะของท่านต้องเกิดจากการปฏิบัติเท่านั้น

(๒) ต้องมีสติอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก

(๓) อยากรู้ธรรมะหรือคำสอนของท่านให้ดูจิตตนเอง

(๔) ให้รักผู้อื่นเหมือนที่รักตนเอง

(๕) ให้ทำตัวเหมือนน้ำ

- น้ำไปได้ทุกสถานที่ อยู่ในน้ำ ในอากาศ ในดิน
- น้ำอยู่ได้ทุกสภาวะ เป็นไอน้ำ เป็นน้ำ เป็นน้ำแข็ง
- น้ำให้ความชุ่มชื้น สดชื่น แก้กระหาย
- น้ำให้ชีวิต และทำลายชีวิต
- น้ำให้ความเย็น ให้ความร้อน
- น้ำมีรูปร่างต่าง ๆ กันตามรูปร่างของภาชนะ
- น้ำใช้ล้างความสกปรกให้สะอาด

ฯลฯ

โอวาทหลวงปู่เทพโลกอุดร

การปฏิบัติธรรมทางด้านจิต จงเป็นผู้มีสติปัญญารู้เท่าทันความเคลื่อนไหวของจิตทุกลมหายใจเข้าออก และทุกอิริยาบถ เว้นเสียแต่หลับ เมื่อรู้เท่าทันจิตแล้วต้องรู้จักรักษาจิต คุ้มครองจิต จงดูจิตเคลื่อนไหวเหมือนเราดูลิเกหรือละคร เราอย่าเข้าไปเล่นลิเกหรือละครด้วย เราเป็นเพียงผู้นั่งดู อย่าหวั่นไหวไปตามจิต จงดูพฤติการณ์ของจิตเฉย ๆ ด้วยอุเบกขา จิตไม่มีตัวตน แต่สามารถกลิ้งกลอกหยอกล้อหรือยั่วเย้าให้เราหวั่นไหวดีใจและเสียใจได้ ฉะนั้นต้องนึกเสมอว่าจิตไม่มีตัวตน อย่ากลัวจิต อย่ากลัวอารมณ์ เราหรือสติสัมปชัญญะต้องเก่งกว่าจิต

ความนึกคิดอารมณ์ต่าง ๆ เป็นอาการของจิต ไม่ใช่ตัวจิต แต่เราเข้าใจว่าเป็นตัวจิต ธรรมชาติของจิตคือผู้รู้อารมณ์คิดปรุงแต่งแยกแยะไปตามเรื่องของมัน แต่แล้วมันต้องดับไปเข้าหลักเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป คือไม่เที่ยง ไม่จีรังยั่งยืนทนได้ยากเป็นทุกข์ และสลายไปไม่ใช่ตัวตน มันจะเกิดดับ ๆ อยู่ตามธรรมชาติ เมื่อเรารู้ความจริงของจิตเช่นนี้ เราก็จะสงบไม่วุ่นวาย เราในที่นี้หมายถึงสติ ปัญญา สัพเพ ธัมมา อนัตตา ธรรม (สิ่งทั้งปวง) เป็นอนัตตา คือไม่ใช่ตัวตน

นิมิตที่เกิดขึ้นขณะนั่งสมาธิมีอยู่ ๒ ประการ คือ

๑. เกิดขึ้นเพราะเทพบันดาล คือเทวดาหรือพรหมแสดงภาพนิมิตและเสียงให้รู้เห็น

๒. นิมิตเกิดขึ้นเพราะอำนาจสมาธิเอง

นิมิตจะเป็นประเภทใดก็ตาม ขอให้ผู้เจริญกรรมฐานจงเป็นผู้ใช้สติปัญญาให้รู้เท่าทันนิมิตที่เกิดขึ้นนั้นด้วยปัญญา อย่าเพิ่งหลงเชื่อทันทีจะเป็นความงมงาย ให้ปล่อยวางนิมิตนั้นไปเสียอย่าสนใจให้เอาจิตทำความจดจ่ออยู่เฉพาะจิต เมื่อจิตสงบรวมตัว จิตถอนตัวออกมารับรู้นิมิตนั้นอีก หากปรากฏนิมิตอย่างนี้ซ้ำ ๆ ซาก ๆ หลายครั้ง แสดงว่านิมิตนั้นเป็นจริงเชื่อถือได้ แต่อย่างไรก็ตามนิมิตที่มาปรากฏนี้อยู่ในขั้นโลกียสมาธิ นิมิตต่าง ๆ จึงเป็นความจริงน้อย แต่ไม่จริงเสียมาก จงมุ่งหน้าทำจิตให้สงบเป็นอัปนาสมาธิ อย่าสนใจนิมิต หากทำได้อย่างนี้จิตจะสงบตั้งมั่น เข้าถึงระดับฌานจะเกิดผลคือสมาบัติสูงขึ้นตามลำดับ จิตจะมีพลังอำนาจอันมหาศาล ฤทธิ์เดชจะตามมาเองด้วยอำนาจของฌาน

“นิพพานัง ปรมัง สุขัง”

“นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง นิพพานไม่มีทุกข์
ไปถึงพระนิพพานแล้วไม่มีคำว่าตาย
ไม่มีคำว่าเคลื่อน ไม่มีคำว่าไปไหน
อยู่ที่พระนิพพาน เป็นสุข
ไม่แก่ ไม่ป่วย ไม่ตาย”

คติและคำสอน

คติ

"จะทำความดี..จนกว่าชีวิตจะหามีไม่"

คำสอน

"จงเห็นตัวแก่..แต่อย่าเห็นแก่ตัว"

"ทำดีวันละนิด..ดีกว่าคิดจะทำ"

"ความสุขไม่ได้อยู่ที่ใจ...ความสุขอยู่ที่ความลำบาก"

"ทำบุญอย่าเอาหน้า"

"กราบไหว้พระ ไม่ต้องกราบใกล้ ๆ กราบไกล ๆ ก็ได้"

"อันคนดีมิใช่เพราะมีทรัพย์
ไม่ใช่นับโคตรเหง้าเผ่าพงศา
อันว่าดีต้องมีการงานนานา
มีวิชาและศีลธรรมประจำใจ
พุทธศาสนาอันล้ำเลิศประเสริฐยิ่ง
เป็นใจจริงทุกอย่างอย่าวางเฉย
เมื่อพบแล้วรัตนอย่าละเลย
มัวเฉยเมยหมดโอกาสพลาดของดี"

“สัจธรรมสำคัญอยู่ที่จิต
ถ้าตั้งผิดมัวหมองไม่ผ่องใส
ถ้าตั้งถูกผุดผ่องไม่หมองใจ
ตั้งสติไว้คุมจิตไม่ผิดธรรม
เราจะสุขหรือทุกข์เพราะเราสร้าง
กรรมต่างหากที่เราทำตามสนอง
เราทำดีมีสุขได้สมใจปอง
ทำชั่วต้องได้รับทุกข์แท้แน่นอนเอย”

“จะลืมอะไรก็ลืมได้ แต่จงอย่าลืมตัว
จะพูดอะไรก็พูดได้ แต่อย่าลืมสัจจะวาจาที่พูดไว้
จะคิดอะไรก็คิดได้ จงอย่าคิดเกินตัว
จงใช้สติปัญญาพิจารณา
อย่าไปใช้มือเขียน แล้วเอาเท้าลบ
มันไม่ดี เพราะมันจะเป็นบาปเป็นกรรมเสียเปล่า ๆ”

อ.บุญหนา ทวีจิตร

การติดต่อ อ.บุญหนา ทวีจิตร

หากท่านได้อ่านหนังสือเล่มนี้ แล้วประสงค์รายละเอียดอื่นใดเพิ่มเติม ติดต่อโดยตรงได้ที่ อาจารย์บุญหนา ทวีจิตร อาศรมแดนธรรม ๒๕๐/๔ หมู่ที่ ๑ ต.ท่าดินดำ อ.ชัยบาดาล จ.ลพบุรี โทร. ๐๘๖-๑๓๔๘๘๘๔

หากประสงค์ร่วมสร้างพระพุทธเจ้าใหญ่ ท่านสามารถโอนผ่านบัญชีธนาคารกรุงเทพ สาขาลำนารายณ์ บัญชีออมทรัพย์ เลขที่ ๓๔๕-๐-๕๔๗๖๖-๐ ชื่อบัญชี นายบุญหนา ทวีจิตร

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์เดือนตุลา โทร. ๐๒-๙๙๖-๗๓๙๒-๔

บุคคลและข้อมูลอ้างอิง

- อาจารย์บุญหนา ทวีจิตร โทร. ๐๘๖-๑๓๔๘๘๘๔
- คุณกนกวรรณ โพธิแก่ง โทร. ๐๖๒-๖๑๙๘๔๘๒
- คุณฉัตรธรรม หร่ายกลาง โทร. ๐๙๔-๕๖๘๔๐๖๙
- www.barmepuyai.wordpress.com
- ธรรมนิยายชุด สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม (CD-MP3) ชุดที่ ๓ ละครชีวิตจริง ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ (ถ่ายทอดชีวิตจริงของ อ.บุญหนา ทวีจิตร)

รายนามผู้สมทบทุนค่าจัดพิมพ์

- คุณกนกวรรณ โพธิแก่ง
- คุณฉัตรธรรม หร่ายกลาง
- คุณทิพวรรณ กิจสมุทร
- คุณสุทัศนา จงสมจิตต์
- คุณโภคิน หมู่โสภิณ
- คณะผู้ไม่ประสงค์ออกนาม

ทิพวรรณ กิจสมุทร ผู้เรียบเรียง โทร. ๐๘๙-๙๒๔๕๓๓๘

ประวัติบรมครูหลวงปู่เทพโลกอุดร